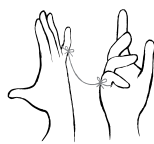

ทดลองอ่าน

Diagram illustrating the location of the pulse point on the wrist, with a red line indicating the pulse line.

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

แปลฉบับเดียว 'ตุ๊กตาดั่งห้วงดาราวร่าพราย' ก็ดำเนินมาถึงเล่ม 4 กันแล้วนะคะ ถึงครึ่งทางแล้วค่ะ หลังจากเล่มที่แล้ว 'เจิงเช่าซาง' เพิ่งถอนหมั้นไปด้วยเหตุผลของบ้านเมือง นางก็มีบุรุษชั้นยอดมาออกตัวขอรับผิดชอบแต่งงานกับนางแทน นั่นก็คือ 'หลิงปู้เอี๋' คุณชายสิบเอ็ดผู้โด่งดังที่สาวๆ ต่างฝันละเมอถึงนั่นเองค่ะ

จากเดิมที่เจิงเช่าซางวาดหวังให้ชีวิตเรียบง่าย ประจบดองกับสามี มาบัดนี้กลับมีว่าที่สามีที่เป็นดาวชมของนาง นางไม่อาจชี้นำความคิดคู่หมั้นได้อีก ทั้งยังต้องคอยถูกเขาส่งคนมาติดตาม ห่วงพะวงนางในทุกเรื่อง เมื่อมีคนที่น่างคุ่มไม่ได้มาบงการชีวิตเช่นนี้ เจิงเช่าซางจะไปสุขใจเต็มที่ได้อย่างไร

สุดท้ายแล้วคู่หมั้นหมาดๆ คู่นี้จะปรับความคิดความรู้สึกกันอย่างไร และจะมีอุปสรรคใดมาทำให้ทั้งคู่ยิ่งหมางเมิน หรือกลายเป็นยิ่งรักกันมากขึ้น คิดว่าทุกคนคงอยากรู้เรื่องราวต่อกันแล้ว ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เจิ้งเซ้าซางถูกกอดเต็มรัก ขณะผลึกใสกลีบกลายเป็นกระตุกเปิด
สาบเสื่อของหลิงปู้อี้เสียอย่างนั้น แผงอกแน่นมัดกล้ำขัดดุจลายหินอ่อน
ของชายหนุ่มพลันปรากฏสู่สายตา หลิงปู้อี้โน้มใบหน้าลง พร้อมกับไปรยยิ้ม
น้อยๆ "เจ้าอยากจะทำสิ่งใด ล้วนสุดแต่แต่เจ้า!"

"สุดแต่แต่ศิระะท่านนะสิ!" ใบหน้าเจิ้งเซ้าซางแดงกำไปทั้งดวง
นางร้องบอกเสียงแผ่ว "รีบปล่อยข้านะ! คนบ้าระคะ! ข้าอุตสาหหวังดี
เจตนาดีมาส่งผ้าห่มให้ท่าน ท่านยังจะมาลวนลามข้า?!"

หลิงปู้อี้กางสองแขนออก เผยแผงอกที่เปิดเปลือยอยู่ ปากก็เอ่ย
กลั้วหัวเราะเบาๆ "มิสู้เรียกคนมาตัดสินดีกว่า ที่แท้ใครลวนลามใครกันแน่"

"เรียกก็เรียกสิ" เจิ้งเซ้าซางออกแรงผลึกใสเขา

•

แนะนำตัวละคร

- * เจิงเซ้าซาง คุณหนูสี่สกุลเจิง ร่างกายอ่อนแอ ถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ในเมืองหลวงสิบปี อาศัยไกร่รองตั้งใจเลี้ยงมาให้เสียคน มีวิญญาณจากยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง
- * หลิงปู้ฉี หรือจื่อเซิง เป็นบุตรบุญธรรมของฮ่องเต้ เป็นผู้บัญชาการของทัพเกราะดำ ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมดุร้าย มารดาเป็นคนสกุลฮั่ว
- * ฮั่วจวินหว่า มารดาของหลิงปู้ฉี ภรรยาคนแรกของหลิงอี่ น้องสาวของฮั่วซง มีนิสัยเอาแต่ใจ เคยแอบรักฮ่องเต้อยู่ข้างเดียว
- * องค์ชายห่า เป็นองค์ชายที่เกิดจากเล่ห์กลของสวีเหม่ยเหริน จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ มีนิสัยชอบเที่ยวเล่นสนุก
- * องค์หญิงห่า เป็นองค์หญิงที่เกิดจากเซวียนฮองเฮา ยังไม่ได้แต่งงาน ชอบปลื้มชายบำเรอ และชอบหลิงปู้ฉี
- * เหลียงชีวเฟย องค์รักษ์หนุ่มน้อยคางเหลียม คนสนิทของหลิงปู้ฉี ไตกว่าเจิงเซ้าซางแต่ไม่ก็เดือน

84

เจ็งเซาซางเป็นนักปฏิบัติผู้บอกทำเป็นทำ ในเมื่อตกลงใจแน่วแน่ว่าจะเอาใจใส่ห่วงใยหลังปั๊วี่ นางก็แทบอยากกลายเป็นคู่สามีภรรยาที่ครองรักกับเขามาช้านานในชั่วข้ามคืนเดียว ทว่า...เฉกเช่นชาติก่อนตอนที่นางตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะขยันเล่าเรียน นับจากตั้งปณิธานจนกระทั่งผลการเรียนรุดหน้ายกระดับสำเร็จนั้น ยังคั่นกลางด้วยการสอบย่อยสี่หน สอบกลางภาคสองหน สอบปลายภาคหนึ่งหน กับข้อสอบเข้าเสมือนจริงที่สอบพร้อมกันทั้งโรงเรียนอีกหนึ่งหน

ดังนั้น...ภาพการเอาใจใส่คู่หมั้นหนแรกของนางจึงออกมาเป็นเช่นนี้...

"เดิมทีอยากเชิญท่านกลับไปกินเห็ดเยื่อไผ่ที่บ้านข้า แต่สิบวันมานี้ท่านไม่ได้พักผ่อนเต็มที่เลย ข้าส่งท่านกลับจวนก่อนดีกว่า จะได้แวะรับการชี้แนะจากฝีมือพ่อครัวในจวนท่านด้วย!"

"เช่นนั้นชื่อเสียงของเจ้าเล่า ขนบประเพณีเล่า" หลังปู้้อ้อมยิ้มที่มุมปาก
"ให้พวกมันสลายไปกับสายลมเถิด" อยากรู้เสียก็ไม่มีทางถอนหมั้นนาง
อยู่แล้ว ชื่อเสียงอันใดนั้นให้ปลิวเข้าโรงไฟฟ้าพลังงานลมไปแล้วกัน

เจิ้งเซ้าซางจึงหลังปู้้อีเดินกลับไปถึงข้างรถเล็กของนาง เชื้อเชิญเขา
นั่งรถด้วยไมตรีอันร่าร้อนล้นใจ ส่วนตนเองเป็นฝ่ายขึ้นขี่ม้า

หลังปู้้อีถามพร้อมความฉงนกลืนในใบหน้า "แล้วเหตุใดเจ้าไม่นั่งรถ
ด้วยกันกับข้าเล่า" นี่เป็นรถขนาดสองที่นั่งไม่ใช่หรือ

"โอ๊ะ ท่านยังไม่รู้สินะ ต้องบอกว่าอาจารย์ที่กำนัลรถมาท่านนั้น
ไม่ประสงค์ที่ที่นั่งคู่คล้ายไอโธง แท้จริงรองรับได้แค่ขนาดลำตัวของสตรี
สองคน คราวก่อนข้ากับอาเหยานั่งด้วยกัน แอ้อัดจนเข้มยังสอดเข้ามา
ไม่ได้ รูปร่างท่านใหญ่กว่าอาเหยาตั้งหนึ่งวงรอบ มีหรือจะนั่งได้สองคน"
เด็กสาวตอบอย่างกระตือรือร้นจริงจังยิ่ง

สายลมเย็นวาระลอกหนึ่งโชยพลิวเข้ามาในตรอก บ่าสกุลงเจิ้ง
ต่างถอยห่างไปอีกหน่อยอย่างเป็นระเบียบและเงียบเชียบยิ่งนัก

หลังปู้้อีเฟ่งพิศเด็กสาวครู่หนึ่ง ค่อยซ้อนประคองนางกลับเข้ารถเล็ก
ไปเงียบๆ ตนเองปีนขึ้นหลังอาซาฟวงพีตัวนั้นโดยไม่พูดอันใดทั้งสิ้น

เหล่าบ่าสกุลงเจิ้งคิด...ได้เท่าหลังช่างมีการอบรมดี ทั้งที่เป็นสุภาพบุรุษ
โดยแท้!

การเริ่มต้นที่ดีคือครึ่งหนึ่งของความสำเร็จ เจิ้งเซ้าซางเชื่อมั่นเช่นนั้น
คนเราเกิดมาบนโลก นอกจากความรู้สู่เส้นทางการเป็นขุนนางที่นางไม่มี
ปัญญาจะสอดมือแล้ว ที่เหลือก็ไม่พ้นแค่เรื่องของปัจจัยสี่

จวนของหลังปู้้อีเป็นฮ่องเต้พระราชทานให้ สง่างามแบบโบราณ
โอ้อวดระการตา หลังอาหารเย็นวันนี้เจิ้งเซ้าซางเดินชมดูทั้งในนครรอบหนึ่ง

รู้สึกว่าคุณรู้ขั้นตอนขึ้นของต้นไม้สิ่งใดจะเพิ่มลดให้แก่จวนนี้ได้ สุดท้าย
จึงตั้งใจจะย้ายเพียงดอกหงหลัง* ที่ปลูกอยู่ในเรือนของตนส่วนหนึ่งมาไว้
ยังเรือนชั้นในของเขา

หลังปู่เล็กคิ้วอึม "ข้าเป็นบุรุษอยู่ตัวคนเดียว จะเลี้ยงดอกไม้
อันใดเล่า"

"อืม วีรบุรุษคิดอ่านตรงกันจริง" เจิงเช่าซางตื่นเดินยินดี "ความจริง
ข้าก็ไม่ชอบปลูกดอกไม้หรอก เพียงแต่ท่านแม่บอกว่ารอบเรือนข้ามีแต่
ต้นไม้เขียวกับไม้เลื้อยเขียว ตัดกับทุ่งบุปผาสีสดใสนั้นจึงจะงามตา
ข้าเลยเลือกดอกหงหลังที่เลี้ยงง่ายทนทานเป็นที่สุดมาปลูกให้ หากท่าน
ไม่ชอบ ข้าจะย้ายก้านดอกกระเทียมที่ข้าเพาะใหม่มาให้ท่านสัก
หลายกระถาง ไม่เพียงพร้อมตัดพร้อมกิน ยังได้แมลงได้...ท่านว่าอย่างไรเล่า"

หลังปู่ตอบ "...ยังคงปลูกดอกหงหลังก็แล้วกัน"

เปรียบกับการตกแต่งในจวน เรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าคือพฤติกรรม
มารับมาส่งที่เพิ่งถูกฮ่องเต้ดำหนิเป็นการภายในก่อนหน้าวันหยุดวันนี้
เจิงเช่าซางจึงประกาศต่อหลังปู่อย่างเคร่งขรึม ห้ามเขานอนดึกตื่นเช้า
มารับส่งนางอีก

"เช่นนั้นข้าจะพบหน้าเจ้านานขึ้นหน่อยได้อย่างไร" หลังปู่เฝ้าลูบตาลง

เจิงเช่าซางขบคิดมาแต่แรก "ข้าจะไม่ใช้ทางลัดไปวังอุดรแล้ว ยังคง
เข้าไปทางกำแพงวังทิศใต้ดีกว่า ท่านรอข้าที่หน้าประตูวังแล้วเข้าไป
ด้วยกันนะ หากเป็นวันที่เหล่าขุนนางประชุมใหญ่ พวกเราไปถึงตำหนัก
ท้องพระโรงของวังทักษิณแล้วท่านก็รั้งอยู่ที่นั่น ข้าจะมุ่งต่อไปวังอุดรเอง
หากเป็นวันที่เหล่าขุนนางประชุมเล็กหรือเป็นวันที่ฝ่าบาททรงไม่ออก

* ดอกหงหลัง (红菱) หมายถึงดอกของต้นกระชับแดง พืชน้ำซึ่งออกดอกสีขาวหรือสีแดง ออกผลเป็นรูปทรง
คล้ายเขาควยสีแดงม่วง

ว่าราชการ พวกเราก็มุ่งไปวังอุดรด้วยกัน...เป็นอย่างไร"

"เช่นนั้นเจ้าไม่ต้องตื่นเช้าขึ้นเกือบครึ่งชั่วโมงหรือ"

เจิงเซาซางโบกมืออย่างใจถึงยิ่ง "ไม่เป็นปัญหา อยู่เบื้องพระพักตร์
สองเฮาข้าสัปหงกได้ ตอนกลางวันยังสามารถนอนเต็มอีกหนึ่งตื่น"

ในใจหลังปู้อี้บุตรสชาติอันหวานชื่น ปากกลับกล่าวว่า "เจ้าอยู่
ตำหนักข้างขวเพื่อเรียนรู้จากสองเฮา หากเสียการเพื่อข้า ไยมิใช่..."

เจิงเซาซางดูอยู่ในใจว่าเขาได้กำไรแล้วยังทำใ้เสียชื่อ นางบั้นหน้าขริม
ก่อนเอ่ย "หนึ่งใจมิอาจกระทำสองสิ่ง ข้าจะทุ่มหนึ่งใจไปที่สองเฮากับ
งานในตำหนัก หรือไม่ก็จะทุ่มหนึ่งใจมาที่ตัวท่าน ท่านเลือกเอาหนึ่งอย่าง
เถิด"

"เช่นนั้นเจ้ายังคงทุ่มมาที่ตัวข้าดีกว่า" หลังปู้อี้ตอบเสียงเบา ดวงหน้า
ซึ่งแต่ไรมานึกแข็งปานหยกเย็นถึงกับค่อยๆ ระบายสีชมพูอ่อนๆ รั้วหนึ่ง

เจิงเซาซางย่นจมูกจิ้มลิ้มใส่เขา ทำทางน่ารักซุกซนยิ่ง

"ส่วนยามเย็นก็ดูว่าท่านงานยุ่งหรือไม่ หากท่านงานยุ่ง ข้าจะกลับบ้าน
ข้าหน่อย อาหารค่ำพวกเราขอกินที่ตำหนักข้างขวเาแล้วกัน กินเสร็จ
ก็ค่อยๆ กลับบ้าน ถือเป็นการย่อยอาหารออกกำลังกายไปในตัว แต่หาก
ท่านงานไม่ยุ่งก็ไปกินที่บ้านข้า" เช่นนี้ฮ่องเต้ น่าจะพึงพอใจแล้วกระมัง
เพื่อแสดงออกซึ่งความจริงใจ นางทุ่มแบบจัดเต็มเลยนะ

"ขอกินกับฝ่าบาทก็ได้ ในตำหนักของฝ่าบาทมีพ่อครัวสองคนฝีมือ
เป็นเลิศ" หลังปู้อี้ 'เกาะบิดากิน' ชนิดไม่เกรงใจเลย

เอ่ยถึงเรื่องกิน ในใจเจิงเซาซางให้สรวด์ใจ

ตกค่ำกลับถึงจวนสกุลเจิง นางรีบให้อาजूคันโกตุ่นดินเผาดำใบเล็ก
ที่นางหาช่างฝีมือในอำเภอหวาทำขึ้นเป็นพิเศษใบนั้น ชัดล้างจนสะอาด

ผึ่งไว้ได้แสงจันทร์ แล้วอบแห้งเตรียมไว้ใช้งาน ตามที่นางสังเกต ทักษะการปรุงอาหารในยุคนี้ยังไม่หลากหลายเท่ายุคหลัง ผู้คนส่วนใหญ่เน้นการปิ้งย่างและทอดด้วยน้ำมันน้อยเป็นอาหารเลิศรส นับเนื้อสัตว์อาหารคาวเป็นสิ่งมีค่า ทว่าเช่นนี้ไม่ดีต่อสุขภาพแต่อย่างใด

ข้อเท็จจริงพิสูจน์ชัด อาหารยังคงเป็นประเภทต้มหนึ่งจะดีต่อสุขภาพมากกว่า ดังนั้นภายใต้การแทรกแซงของนาง ต่อให้แบกรับความไม่พอใจอย่างรุนแรงของซูหยินผู้เฒ่าเจิง อาหารการกินประจำวันของจวนสกุลเจิงก็ได้เพิ่มเติมพืชผัก น้ำแกง กับอาหารประเภทต้มเข้ามาจำนวนมากแล้ว

คนทางใต้ทำน้ำแกงมีลูกเล่นสาร์พัดอย่าง แตกฉานโดยไม่ต้องมีอาจารย์ ไม่ว่าสิ่งใดในภูเขาในทุ่งนา ในแม่น้ำในลำธาร เจิงเซาซางล้วนจับใสน้ำแกงได้ทั้งสิ้น

นับจากนั้นมาเจิงเซาซางพยายามใช้ถუნนมหรือหุ้มน้ำแกงหนึ่งโถมาให้หลังบู๊อิที่หน้าประตูวังในยามเช้าของทุกวัน บางคราน้ำแกงกินแรงล้นเปลืองเวลามากเกินไป นางได้แต่ใช้ตะกร้าไม้ไผ่ใบเล็กหิ้ววัตถุดิบที่จัดการเสร็จแล้วเข้าวังมา ขอเตาดินแดงใบย่อมจากใจเฒ่า ตั้งวางโถดินเผาดำอันเล็กประณีตเงวับของตนไว้บนนั้น แล้วเริ่มต้นน้ำแกงดังกลุกๆ...เคราะห์ดีนี่เป็นวังหลวงที่ไร้การแก่งแย่งชิงดี ทั้งสองเธายังมีอำนาจควบคุมตำแหน่งนางขงชิวอย่างเบ็ดเสร็จ หาไม่ถึงตีเจิงเซาซางให้ตาย นางก็ไม่กล้าตุนน้ำแกงที่นี้หรอก

บ้างเป็นยามเที่ยงวัน บ้างเป็นยามเย็น เมื่อหลังบู๊อิมาถึงตำแหน่งขงชิว จะแลเห็นเด็กสาวตัวน้อยที่นั่งเฝ้าโถตุนน้ำแกงอยู่ใต้ทางระเบียง ถูกไฟจากเตาฉายสะท้อนจนพวงแก้มแดงเรื่อ ผุดเม็ดเหงื่อที่เล็กละเอียดดุจใช้ผงมุกเติมลายบุปผาประดับบนดวงหน้า จากนั้นส่งยิ้มมาให้เขา

ตั้งแต่ไกล

ชั่วพริบตาเดียวเขาก็พลันเข้าใจกระจ่างแล้ว คำว่า 'กลืนอายคว้นไฟ'* ที่บิดาบุญธรรมเอ่ยถึงบ่อยครั้งนั้นหมายความว่าเช่นไร

เจกเช่นวัยเด็กที่ครูสูงวัยท่านนั้นเคยกล่าวไว้ เจิงเช่าซางเป็นคนที่มีความใจเด็ดและแน่วแน่ เดิมทีนางระอาจนครวัอันพิริพีไรชนิดนี้เป็นที่สุด ทว่าบัดนี้เมื่อตั้งใจจะบุกตะลุยภารกิจอันท้าทายนี้ กลับสามารถหุ้มเทพลงใจกับสติปัญญาอย่างไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ว่าจะสรรพคุณล้ำปอด ชุ่มคอ บำรุงสายตา แก้วร้อนใน หรือเสริมพลัง ตลอดจนหัวใจดับม้ามของหลังบู้อี้ล้วนถูกนางบำรุงจนถ้วนทั่วหนึ่งรอบ เว้นก็แต่ไม่กล้าบำรุงไตเสริมธาตุหยางให้เท่านั้น

ไม่นานนักนางก็ค้นพบว่าตอนนี้สิ่งที่หลังบู้อี้ชื่นชอบที่สุดคือน้ำแกงขิงซอยลูกชิ้นปลา...กระบวนการเริ่มจากขูดเนื้อปลาสด ถอนก้างจัดก้างสับเนื้อให้ละเอียดแล้วปั้นเป็นลูกชิ้นปลาลูกเล็กๆ ต้มในน้ำแกงใส ตกแต่งด้วยขิงซอยสีเหลืองกับผักซอยสีมรกต ให้รสอ่อนอร่อยกลมกล่อม

เห็นพักนี้เด็กสาวขยันขันแข็ง ฮองเฮาถึงกับบังเกิดความอิจฉาเล็กๆ อย่างหาได้ยาก จึงเอ่ยหยอกเย้า "สงสัยว่างานข้าจะสำเร็จจนถอนตัวได้แล้วกระมัง บัดนี้ทั่ววังล้วนกล่าวขวัญถึงชื่อเสียงความเป็นกุลสตรีของเจ้า"

"จริงหรือเพคะ ทุกคนล้วนพูดว่าหม่อมฉันเป็น 'กุลสตรี'?" เจิงเช่าซางตื่นตื่นยินดีอย่างบอกไม่ถูก *นี่ไม่ถึงเลย นี่ไม่ถึงจริง*

ฮองเฮาแสร้งซึ้งตาก็ว่า "กับว่าที่สามีนั่นเป็นกุลสตรีแล้ว ทว่าชื่อเสียงด้านกตัญญูยังคงไม่ปรากฏ!"

เจิงเช่าซางกังขา "หม่อมฉัน...ไม่กตัญญูที่ใดกัน บิดามารดาของ

* กลืนอายคว้นไฟ หมายถึงคว้นไฟประกอบอาหาร และยังใช้สื่อถึงชีวิตบุญ

หม่อมฉันมาฟ้องร้องกับสองเฮาหรือเพคะ"

"หมายถึงข้ากับฝ่าบาท ใจกตัญญูของเจ้าเล่า!" สองเฮาปั่นหน้า
บึ้งตึง

เจิงเซาซางเข้าใจเสียที ก็คือ 'พบเจอใคร แบ่งให้ครึ่งหนึ่ง'* กฎของ
ผู้ร่วมเส้นทาง ทุกคนล้วนเข้าใจ ทำตามกฎเป็นใช้ได้

เมื่อก่อนเพื่อให้กระทำการได้รอบคอบ ภาชนะทั้งหมดเจิงเซาซาง
ล้วนจัดเก็บอย่างถี่ถ้วน ปริมาณวัตถุดิบก็จัดมาแม่นยำชนิดหลังบู้อีกไม่ได้หมด
ในครั้งเดียว ให้อ้อมท้องสามสี่ส่วนเป็นพอ ทว่ายามนี้จะต้องปรับเปลี่ยน
เสียแล้ว

ไม่เหมือนกับหลังบู้อี สองเฮาชอบรสสัมผัสที่ออกหวานหนึบนุ่ม
เจิงเซาซางจึงจำต้องหันมาค้นคว้าเรื่องของหวานเพิ่ม น่าแค้นที่ยุคนี้ไม่มี
น้ำตาลทรายขาวหรือน้ำตาลกรวดที่มีความเข้มข้นสูง นางเคยใช้น้ำตาล
จากต้นอ่อนข้าวสาลีใส่ลงน้ำแกง น่าเสียดายที่ยังถูกแทรกแซมด้วยรสอื่น
อีกทั้งระดับความหวานก็ไม่เพียงพอ

เมืองโนมณฑลโดยรอบพอจะมีต้นอ้อยปลูกกระจายตัวอยู่ สามารถ
ค้นเป็นน้ำอ้อยให้ผู้คนดื่มได้ ในตลาดก็มีขายส้อมี** ที่แพร่หลายมาจาก
แดนซือวี่*** เพียงแต่สิ่งแรกไม่อาจใช้ปรุงอาหาร สิ่งหลังเจิงเซาซาง
เห็นว่าทั้งมีราคาส่ง ทั้งมีกลิ่นเจือปนที่ฉุนแรง ประกอบกับนี่เป็นยุคที่ไม่มี

* พบเจอใคร แบ่งให้ครึ่งหนึ่ง หมายถึงแบ่งผลประโยชน์ครึ่งหนึ่งของตนให้ผู้ที่ผ่านทางมาพบเห็น มีที่มาจาก
ธรรมเนียมการล่าสัตว์ของชาวเอ้อหลุนซุน โดยขณะที่ล่าได้สัตว์มา หากบังเอิญมีอีกคนมาพบเห็น จะต้องแบ่ง
ให้อีกฝ่ายไปครึ่งหนึ่ง นอกจากเป็นการซื้อน้ำใจ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันแล้ว ยังป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายคิดร้าย
ใช้กำลังแย่งชิง

** ส้อมี (น้ำผึ้งหิน) คือน้ำอ้อยที่ตากแดดจนแข็งตัวเป็นก้อน

*** ซือวี่ (แดนตะวันตก) คือดินแดนทางตะวันตกของด่านอวี่เหมินและด่านหยางกวนในสมัยราชวงศ์ฮั่น
ปัจจุบันคือบริเวณเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ทางใต้ของเทือกเขาเทียนชาน (เทียนชานหนานลู่)
เรื่อยไปจนถึงทางตะวันตกของที่ราบสูงปามีร์ รวมถึงแถบเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก และอินเดีย

น้ำกรดเข้มข้นสูงสำหรับแยกส่วนประกอบของน้ำตาล นางจึงได้แต่ซื่ออ้อยหรือน้ำอ้อยมาเอง จากนั้นเคี้ยวครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อสกัดผลึกน้ำตาลออกมา ด้วยมีพื้นฐานความรู้ทางเคมีอยู่กระบวนการย่อมจะเสี่ยงข้อผิดพลาดได้มากมาย เพียงแต่สิ้นเปลืองพินียังยวดและเคี้ยวกราคนเหลือเกิน

จวบจนหีบเงินสำหรับใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดใกล้จะเห็นก้นหีบ ควันพินในจวนสกุลเจิงค่อยเบาบางลง เจิงเช่าซางได้รับกากน้ำตาลที่มีความหวานเพียงพอเสียที่ นอกจากสามารถทำของกินเล่นประเภทที่ใช้กั้วถึงกับหูลู่ถึง* ซึ่งส่งผลให้เจิงจู้้น้อยกับเจิงโวนน้อยดวงตาวิบวับดังดวงดาว และสามารถทำยาฝักผลไม้ ซึ่งส่งผลให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงมองนางรื่นตาแล้ว ยังสามารถทำของว่างรสหวานแบบน้ำไล่น้ำขึ้นได้หลากหลายชนิด

ทว่ากากน้ำตาลชนิดนี้เก็บรักษาไม่ง่าย เจิงเช่าซางจึงฉวยช่วงฤดูคิมหันต์นี้ระดมใช้เสียเลย ประเดี๋ยวใช้ทำนมตุ๋น ประเดี๋ยวใช้ทำวุ้นนมหวาน ประเดี๋ยวใช้ทำขนมน้ำตาลขาว** ซึ่งฉบับของเจิงเช่าซางไม่ขาวแต่อย่างใด นางจึงได้แต่แบมืออย่างจนใจไม่เพียงเท่านั้นนางยังทำขนมอบหนึ่งหนในครัวทำยัดำหนักฉางชีวด้วย กลิ่นนมอันหอมหวานละมุนละไมจนหลอมละลายจิตวิญญาณได้ชนิดนั้นฟุ้งกระจายออกไปไกลหลายหลี่ แทบจะชักนำให้ขุนนางหลายท่านที่ตอนนั้นประชุมอยู่ในสำนักราชเลขาธิการตามกลิ่นมาทีเดียว

เดิมฮองเฮามีอาการไอเล็กน้อยช่วงฤดูคิมหันต์ ครั้นได้รับการบำรุงดูแลครบครันเช่นนี้ นอกจากจะหายจากอาการไอแล้ว ใบหน้ายังแดง

* กั้วถึง คือน้ำตาลพริกไทย หูลู่ถึง คือน้ำตาลเล็กไทย

** ขนมน้ำตาลขาว คือขนมที่นึ่งจากแป้งข้าวเจ้ากับน้ำตาลทรายขาว เนื้อขนมเป็นสีขาวมีรูพรุน ในที่นี้น้ำตาลของเจิงเช่าซางยังไม่บริสุทธิ์พอ ขนมจึงไม่ออกมาเป็นสีขาว

แปลงปลั่งขึ้นมากโข ใจเอ๋อเห็นแล้วปิติเป็นล้นพ้น จึงให้ความสนทนากับเจิงเซ้าซางยิ่งกว่าเดิม เรื่องส่วนตัวบางอย่างที่ไม่เคยมอบหมายกระทั่งกับลั่วจี้ทง กลับยินดีจะกำชับฝากฝังเจิงเซ้าซาง

สถานที่ที่มีผู้คนอยู่ย่อมจะมีสังคม และย่อมจะมีคนจู้จี้จ้านไปกระซิบกระซาบถึงข้างตัวลั่วจี้ทง "พี่สาว แต่เล็กมาท่านอยู่ต่าหนักนางชีวปรณนิบัติของเฮา นางเพ็งจะมาได้ก็วัน ก็ข้ามหน้าไปอยู่บนศีรษะของท่านแล้ว"

ลั่วจี้ทงกลับประคองเต้าทึงข้าวโพดถั่วแดงพร้อมกับคลี่ยิ้มจนตาหยี "ก่อนย่างเข้าฤดูเหมันต์ ข้าก็ต้องเดินทางไปแต่งงานที่แดนพายัพแล้ว ทว่าสำหรับนาง วังหลวงกลับเป็นบ้านสามี่ของนางครึ่งหนึ่ง ยามนี้แค่แสดงความกตัญญูต่อแม่สามี่ที่อยู่ในวังล่งหน้า ข้ากับนางไม่เหมือนกันแต่อย่างใด"

ต่อมาเรื่องนี้ถ่ายทอดมาถึงหูของเจิงเซ้าซาง พาให้นางอุทานอย่างอดไม่ได้ "พี่จี้ทงมีหัวใจกระจ่างดวงตาสว่างโดยแท้" ดูสิ กระทั่งแม่นางน้อยเปื่องล่งยังตีกันไม่สำเร็จ วังหลวงแห่งนี้ช่างสงบสันติ ไร้ลมไร้คลื่นจริงเสียด้วย

สองเฮายิ้มกล่าวว่า "หากนางถูกยั่วยุ่ง่ายดายเพียงนี้ จะอยู่ในวังนานเท่านี้ได้อย่างไร"

"คนช่างยุเหล่านั้ สองเฮาทรงไม่คิดจะเอาความหรือเพคะ" เจิงเซ้าซางขมวดคิ้ว

สองเฮาสั่นศีรษะ "น้ำใสไร้มัจฉา* วังหลวงนี้เยียบเหงา ย่อมไม่อาจถึงขั้นห้ามพวคนางพุดจากกระมัง"

* น้ำใสไร้มัจฉา เปรียบเปรยว่าเข้มงวดกับผู้อื่นเกินไป จะไม่มีใครคบหาด้วย เหมือนน้ำที่ใสเกินไป ปลาก็ไม่อาจอยู่รอด

เจิ้งเซ้าซางลอบสายหน้า

มีบางเรื่องเจิ้งเซ้าซางสายหน้าปล่อยผ่านไปได้ ทว่ามีบางเรื่องนาง
ไม่แคล้วต้องพุดมากลักระโยค

นับแต่ครั้งแรกที่นางถวายอาหารแด่ฮ่องเฮา ต่อให้ฮ่องเฮาไม่เก็บ
ส่วนของฮ่องเต้ไว้ ก็ต้องส่งส่วนหนึ่งไปที่ตำหนักเยวียเพย ในใจเจิ้งเซ้าซาง
ให้วิตกกัง แต่ไม่ว่าอาหารเกิดการใช้เล่ห์สกปรกได้ง่ายที่สุด วันหน้าหาก
เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นจะทำเช่นไรกันเล่า

ฮ่องเฮาตอบเรียบๆ "นางไม่ทำหรรอก และนางก็รู้ด้วยว่าข้าจะไม่ทำแน่"

เจิ้งเซ้าซางเพ่งมองสีหน้านั่นอกมั่นใจของฮ่องเฮา จากนั้นไม่เอ่ยถึงอีก

เมื่อล่วงถึงปลายฤดูคิมหันต์ เจิ้งเซ้าซางใช้กากน้ำตาลส่วนสุดท้าย
ทำข้าวเหนียวเปียกถั่วเปลือกแข็งที่ให้รสสัมผัสอันละมุนลิ้นถวายฮ่องเต้
หนึ่งโถ ฮ่องเต้กินแล้วผงกศีรษะติดๆ กัน ก่อนถอนใจกล่าว "เซ้าซาง
เจ้าซางมีจิตใจละเอียดอ่อนฝีมือประณีต น่าเสียดาย วิธีทำน้ำตาลนี้
ไม่เหมาะจะให้คนทั่วแคว้นเรียนรู้เอาอย่าง อย่าให้เผยแพร่ออกไป
จะเป็นการดีกว่า ของเลิศรสไม่ว่าผู้ใดลิ้มชื่นชอบ ทว่าได้หล้ามีกำลังคน
กับทรัพยากรอยู่เพียงเท่านี้ หากของหวานจำพวกนี้เป็นที่นิยมของตระกูลใหญ่
ในวงกว้าง ทุกบ้านทุกช่องก็จะแห่กันไปปลูกอ้อย เลิกปลูกธัญพืช ทั้งที่
ข้างนอกยังคงมีผู้ที่อดอยากเจียนตายอยู่"

เจิ้งเซ้าซางย่อมรู้ว่านี่หมายความว่าเช่นไร นางจึงขานรับอย่างนอบน้อม
"ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันเข้าใจความหมายของพระองค์ ชุมกำลังของแคว้น
มีอยู่เพียงเท่านี้ ย่อมต้องใช้กับจุดที่เหมาะสม"

"เช่นนั้นจุดใดคือจุดที่เหมาะสมเล่า" ฮ่องเต้ตั้งใจย้ำย้ำแน่นางน้อย

ส่งผลให้สองเขาซึ่งตาใส่หนึ่งที

จึงเข้าหาตบเสียงกังวาน "ยอมนเป็นธัญพืช ม้า และเครื่องเหล็ก"
นางอดไม่ได้ต้องทำปากอยู่ "ฝ่าบาทเพคะ สองเขาทรงสอนหม่อมฉัน
อ่านตำรา 'อภิปรายว่าด้วยเกลือและเหล็ก' แล้ว ยังมีอันใดสักอย่างของ
ใต้เท้าจ่าอึ้งผู้้นั้นด้วย เออ ดูเหมือนหม่อมฉันจะลืมนชื่อตำราม้วนนั้น
ไปแล้ว แต่ว่าหม่อมฉันเคยอ่านมาจริงแท้แน่นอนนะเพคะ"

สองเต้ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการล่วงเกินเบื้องสูงแต่อย่างใด ตรงข้ามยัง
ดูเศร้าหวั่นระวุ่นดังฮ่ำๆ

ใบหน้าจึงเข้าหาแม่แสร้งปั้นปึ่ง ทว่าในใจเคียดพยาย่งฮ้องदैกับ
สองเขาคู่นี้ยังยวด ในฐานะผู้มีศักดิ์สูงสุดแห่งแคว้น มีหรืออยากกินสิ่งใด
จะไม่อาจได้กินสิ่งนั้น เพียงแต่สองพระองค์ทำตนเป็นแบบอย่าง ให้ความ
มัยยัธม์มาควบคุมผลัดกันตระกูลขุนนางผู้มีอำนาจทั้งหลายก็เท่านั้นเอง
ความจริงในยุคหลังมีอยู่ราชวงศ์หนึ่งซึ่งขึ้นชื่อด้านความมั่งคั่ง
สามารถทำเครื่องเคลือบ 'สีฟ้าหลังฝน' อันวิจิตรหาใดเปรียบ มีวิธีปรุง
ผสมกลั่นกำยานเป็นเอกเหนือทุกราชวงศ์ รวมถึงมีการเตะลูกหนังกับ
การละเล่นต่างๆ หลากหลายครบครัน...ทว่าน่าเสียดาย เจ้าเหนือหัวกับ
ขุนนางในราชวงศ์นั้นไม่ได้ใช้ขุมกำลังของแคว้นไปกับปัจจัยสุความเจริญ
ของบ้านเมืองอย่างเกลือ เหล็ก เสบียง และม้า ทำผิดต่อราษฎรผู้ขยัน
หมั่นเพียรมากความสามารถ และทำผิดต่อแม่ทัพพลทหารผู้เปี่ยมด้วย
เลือดอันหาญกล้าร้อนแรง

ตามความเห็นอันตื่นเขินของนาง ท่วงทำนองหลักในการปกครอง
ของราชวงศ์นั้นก็คือการติดสินบน ใช้ทรัพย์สินกับเกียรติยศติดสินบน
ทั้งบนล่างในนอก ติดสินบนข้าศึก ทำให้ราชสำนักได้รับสันติสุขชั่วคราว

อาจเป็นค่าเคียนน้ำตาลที่ฝ่าบาททรงมอบให้เจ้าก็เป็นได้"

เจิงเช่าซางหัวเราะคิกอกมา แล้วพลันกล่าวเสียงห่อเหี่ยว "เฮ้อ
เมื่อก่อนนะเพคะ ไม่ว่าจะได้รับคำชมหรือก่อเรื่องแล้วถูกตำหนิ นั้นล้วน
เป็นเรื่องของตัวหม่อมฉันเอง ทว่าเดี๋ยวนี้...หม่อมฉันพูดได้ดี ทำได้ดี นั่นคือ
หน้าตาของใต้เท้าหลัง หากหม่อมฉันประพฤติไม่เหมาะสม นั่นคือทำให้
ใต้เท้าหลังขายหน้า เช่นนั้นตัวหม่อมฉันเองเล่า ตัวหม่อมฉันเองไปอยู่
ที่ใดแล้วเพคะ" เด็กสาวตัวน้อยทำสีหน้าแบบผู้ใหญ่ พูดน้ำเสียงสะทก
สะทอนใจ

ฮองเฮาหุบยิ้ม นิ่งมองเจิงเช่าซางครู่หนึ่งค่อยเอ่ยตอบ "นี่เรียกว่า
เจ้าตันทุรัง หากยึดตามที่เจ้าว่ามา เหล่าแม่ทัพกับขุนนางที่ปรึกษา
ได้อาณัติของฝ่าบาทต่างก็ไม่มีที่ทางของตนเองแล้วนะสิ วางแผนได้ดี
รบชนะศึกแล้ว นั่นคือการขยายดินแดนเพื่อฝ่าบาท หาได้เกี่ยวข้องกับ
พวกเขาไม่ กลับกันหากวางแผนพลาดพ่ายศึก นั้นล้วนเป็นความผิดของ
ฝ่าบาทหรืออย่างไร นับแต่โบราณมาได้สืบฟ้าประดับดาวอันไร้ขอบเขตนี้
แม่ทัพที่ปรึกษาผู้วางกลยุทธ์อันลือลั่นกัมมองใต้หล้าอย่างพระนาง
เหล่านั้น นามของพวกเขาก็พรั่งพรายอยู่ท่ามกลางห้วงดารารันสลุสกาวันนี้
เช่นกัน"

เจิงเช่าซางเงยหน้าขึ้นช้าๆ เบิกตาโตทอดมองไปเบื้องนอกชายคา

"เมื่อก่อนเจ้าโตคนเดียวเกินไป คิดแต่ว่าเกิดเองดับเอง มีเกียรติเอง
อัปยศเอง ทว่าทำเช่นนี้ไม่ได้ เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะไกลเกลี้ย เรียนรู้ว่าภูเขา
ลูกนี้ทางไม่เปิด ก็ไปเปิดทางบนภูเขาลูกอื่น แม้ภายนอกเจ้าไม่อาจทำตาม
ความตั้งใจเดิม ติดตามคุณชายสกุลโหลวผู้นั้นไปยังขุนเขาลำน้ำที่อยู่ไกล
ทว่า ณ เมืองริมแม่น้ำลั่วเหอซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งใต้หล้านี้เจ้าจะไม่อาจ

เป็นตัวของตัวเองแล้วหรือ"

เจิงเซ้าซางประจักษ์ได้รับการเปิดหน้าต่างแห่งความสว่างออกบานหนึ่ง บนท้องนภาสีครามซึ่งหม่นเข้มขึ้นตามลำดับนั้นคล้อยคล้ายปรากฏแต่มีดาวเพิ่มขึ้นหลายดวง แม้แสงจะอ่อนจางยิ่ง แต่ถึงอย่างไรพวกมันก็ดำรงคงอยู่

"ฮองเฮาเพคะ พระองค์ตรัสได้ดีจริงเชียว" นางหันกลับมาผลิยัมอึ้งดงาม เจกสายลมเย็นสยายโชยไล่เนิ่นซา

ฮองเฮาแลเห็นรอยยิ้มนี้แล้ว จิตใจก็ปลอดโปร่งตาม

เจิงเซ้าซางแหงนมองขอบฟ้า คิดในใจว่าพฤติกรรมของหญิงช่างคับแค้นหน้าบูดง่ายขึ้นคนเดิมนั้นน่าขันถึงเพียงใด ว่ากันถึงที่สุดแล้วนางก็แค่เปลี่ยนสาขาวิชาใหม่ ต่อให้เป็นชาติก่อน รับรองได้หรือว่าวันหน้านางจะหางานตรงกับสาขาที่เรียนมาอย่างแน่นอน

ตอนนี้นางเพียงแค่เปลี่ยนจากขอบเขตงานวิจัยสายวิทย์ไปอยู่คณะโภชนาการฟ่วงบริหารงานเรือนเท่านั้นเอง น้ำพักน้ำแรงไม่แบ่งแยกถูกแพง อาชีพไม่มีสูงต่ำ ที่ใดต้องการก็ใส่ความมูมานะไปที่นั่น นางก็คือนาง แค่เปลี่ยนสาขาวิชาใหม่ นางก็จะไม่ใช่นางแล้วหรือ นั่นช่างน่าขันเสียเหลือเกิน

85

หัวหน้าของเหล่าผู้รับใช้ใกล้ชิดสองเขาเป็นชั้นที่ใบหน้าซุบผอมอ่อนโยน ผู้หนึ่ง นามว่าเฉาเจิง รับผิดชอบจัดการงานต่างๆ ในตำหนัก ถ่ายทอด พระบัญชา ตลอดจนดูแลเรื่องส่วนตัวและนำทางหน้ารถพระที่นั่งของ สองเขา ดำรงตำแหน่งผู้ดูแลตำหนักนางชีซึ่งมียศขุนนางสูงถึงสองพันต้น ที่เดียว ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขานอกจากเหล่านางกำนัล ยังมีชั้นที่ ทั้งระดับล่างระดับกลางในสำนักราชวังอีกจำนวนมาก เพียงแต่อุปนิสัย ของสองเขารักความสงบเรียบง่ายจริงจัง ไม่ชอบก้าวร่ายงานราชสำนัก ทั้งไม่ชอบหมั่นเรียกตัวนายหญิงตราตั้งเข้าวังมาซักถามเรื่องซุบซิบ ด้วยเหตุนี้งานของผู้ดูแลเฉาเจิงสบายยิ่งยวด นอกจากดำเนินงานประจำวัน ในตำหนักนางชีอันใหญ่โต แต่ละปีก็แค่ช่วยสองเขาจัดงานเลี้ยงที่ ยิ่งใหญ่อยู่ลงการไม่กี่หน

แม้สองเขาไม่มีสิ่งใดไม่พอใจเฉาเจิง แต่ด้วยถือคติว่ามีเรื่องเพิ่มขึ้น

มิสู้มีเรื่องน้อยลง งานหุ้มหิมของตำหนักชั้นในนางจึงมักให้คนข้างตัวจัดการ ทว่าบัดนี้ใจเฝ้าสูงวัยขึ้นทุกวัน กำลังกายไม่เพียงพอ ส่วนลั้วจี้ทั้งก็ใกล้ถึงกำหนดออกเรือนแล้ว เวลาที่จะรั้งอยู่ในตำหนักลดน้อยลงทุกที ประกอบกับสองเฮามีประสงค์จะให้เชิงเช้าซางได้ฝึกตัดสินใจและเลือกใช้คนภายใต้จังหวะ สถานที่ และบุคคลแวดล้อมที่เอื้ออำนวยเช่นนี้เอง เชิงเช้าซางจึงได้เริ่มเข้าไปทดแทน

แรกเริ่มอยู่ในวังเชิงเช้าซางใจเด่นไม่เป็นล้า เพราะผู้คนกับสถานที่ล้วนไม่คุ้นเคย หนาเข้าบุรุษสตรีซึ่งเป็นคนใหญ่คนโตที่นี้ต่างมีฐานะทางสังคมสูงส่งเหลือเกิน ซาติก่อนตนอยู่กับเจ้าใหญ่หัวหน้ากลุ่ม หากกระทำความผิดอย่างมากก็ถูกสั่งสอนหนึ่งยกหรือถูกขับออกจากห้องบิลเลียด อยู่กับคุณครู หากกระทำความผิดก็แค่ถูกเทศนา ถูกสั่งเขียนหนังสือตำหนิตนเองหนึ่งฉบับ หรืออย่างมากก็ถูกติดประกาศประกาศทั่วโรงเรียน ทว่าฮ่องไต้กับสองเฮาคือบุรุษสตรีผู้มีศักดิ์สูงสุดในไต้หล้าเขียนะ เป็นบุคคลจำพวกที่ถูกยั่วโทสะเข้าจริง มีแต่จะสั่งฆ่าแล้วปล่อยไปตามยถากรรม

ตอนนี้ความพยายามของตนได้รับการยอมรับจากบุคคลทั้งสองแล้ว ใจกลัวเกรงระแวดระวังย่อมคลายลงตามลำดับ เชิงเช้าซางเริ่มเผยตัวตนออกมาตามธรรมชาติ แม้มิได้เจตนาเผย ทว่าอยู่ร่วมกันเป็นประจำย่อมไม่แคล้วปรากฏร่องรอยให้เห็น นานวันเข้าทุกคนในตำหนักคงจะรู้กันทั่วว่าแม่นางเชิงที่ดูคล้ายอ่อนหวานบอบบางผู้นี้เป็นคนขี้แกล้งซ่อนเล่ห์อย่างแท้จริง

มีหนหนึ่งนางกำนัลสองคนวิวาทตบตีกัน ต่างกล่าวอ้างว่าอีกฝ่ายเริ่มก่อน เชิงเช้าซางไม่มัวพูดพริ้ง สั่งให้ทั้งสองตบตีกันให้นางดูอีกรอบ คู่กรณีสองฝ่ายหมายแสดงตัวเป็นผู้อ่อนแอ จึงแข่งกันเหยียดกำปั้นให้

ซ้ำกว่า ลงมือให้บอกว่า จนดูคล้ายฉายภาพยนตร์ซ้ำแบบเคลื่อนไหวซ้ำ
 ซ้อมรุกรับกระบวนท่าเพลงดาบ 'สายใยพันผูก' กับเพลงฝ่ามือ 'พินแห่ง
 เพลิงแรง'* กันอยู่ท่าเฝ้าเหล่านางก้านัลชันที่ในตำหนักหิวระจอนปวดท้อง

ตบตีแบบปลอมๆ กันจบ เจิงเช่าซางถามคู่กรณีสองฝ่ายว่าต้องการ
 จะฟ้องร้องอีกหรือไม่ สองฝ่ายต่างยังยืนกรานขอให้เจิงเช่าซางทวง
 ความเป็นธรรมแก่ฝ่ายตน เจิงเช่าซางจึงยิ้มตาหยาบ ส่งตัวพวกนางไปให้
 คนของเจาเจิงในสำนักราชวังซึ่งมีหน้าที่ลงทัณฑ์ อย่าล้อกันเล่นนะ
 นางแค้นขาดประสบการณ์ ไม่ได้โง่งมสักหน่อย ต่อให้สองเฮาอ่อนโยน
 สักเพียงใด ก็เชื่อว่าคนในตำหนักสามารถได้คืบจะเอาศอก ในสถานที่เช่น
 วังหลวงนี้ นางก้านัลที่วิวาทกันด้วยเรื่องส่วนตัว มิเพียงไม่ปกปิด ยังแย่งกัน
 จะทำให้เรื่องบานปลาย นึกว่านางไม่เคยตะลุมพุกทพลิชนะ!

อีกคนหนึ่งมีนางก้านัลซึ่งรับผิดชอบปลูกดอกไม้ในลานด้านนอก
 สองคนถกเถียงแย่งชิงแมวหลิววา** กัน ฝ่ายหนึ่งบอกว่าเก็บมันมาจาก
 มุมกำแพงตำหนักแล้วดูแลอย่างละเอียดลออเช่นไร อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า
 เจียดแบ่งอาหารมาเลี้ยงมันอย่างลำบากเพียงใด เห็นสองฝ่ายตะเบ็ง
 ใส่กันสุดเสียง เจิงเช่าซางก็เอ่ยว่า "เรื่องนี้จัดการง่าย ที่พวกเจ้าสองคน
 พุดมาล้วนมีเหตุผลยิ่ง เช่นนี้แล้วกัน ฝ่าแมวหลิววาตัวนี้เป็นสองซีก
 พวกเจ้าเอาไปคนละครึ่งเป็นอย่างไร"

นางพุดพลาญเรียกให้ขันที่ไปนำดาบมา แรกเริ่มนางก้านัลทั้งสอง

* พินแห่งเพลิงแรง เปรียบเปรยถึงอารมณ์ปรารถนาอันร้อนแรงของชายหญิง โดยเพลงดาบสายใยพันผูกกับ
 เพลงฝ่ามือพินแห่งเพลิงแรงนี้ปรากฏในบทภาพยนตร์เรื่องมังกรหยก หยกเก้าหัว (The Eagle Shooting
 Heroes) เป็นกระบวนท่าที่หวงเห่าซือ (อึ้งเอี๊ยะซือ) ผูกมัดกับซูชีวศิษย์น้องหญิงของเขา ในที่นี้ผู้เขียนยกมา
 กล่าวถึง เพราะท่าทางของนางก้านัลสองคนนั้นดูเป็นมิตรกันมากกว่าเป็นอริ

** แมวหลิววา (หรือ Dragon-Li) เป็นแมวซึ่งมีต้นกำเนิดในประเทศจีน มีขนสีดำสลับเทาเป็นริ้วลายคล้าย
 หนังสือ หักกลม ตามกลมสีเหลืองทองจนถึงสีเขียว

พร้อมใจกันตะลึงค้าง ไม่ทันไรฝ่ายหนึ่งก็ทำให้หลุดเช่าลง พุดเสียงร่ำว่า
แมวหลิสาตัวนั้นไม่ใช่ของตน เป็นของอีกฝ่ายจริงๆ ผิดกับนางก้านัล
อีกคนที่ตั้งแต่ต้นจนจบยังคงลังเลไม่อาจกล่าววาทะ

เจิงเซาซางจึงเลี่ยนอย่างท่าทางของใต้เท้าเปา เปิดศาลประกาศ
ตัดสินอย่างน่าอัศจรรย์...ไม่ว่าเจ้าของเดิมเป็นผู้ใด แมวหลิสาตัวนั้น
สมควรอยู่กับเจ้าของที่รักถนอมมันมากกว่า ศาลจะไม่รับอุทธรณ์คดีนี้อีก
สองเฮาใช้แววตาอันเยือกเย็นมองดูอยู่ด้านข้าง อัดไม่ได้ที่จะเอ่ย
แผ่วเบา "เจ้ามีไหวพริบไม่หยอกทีเดียว"

เจิงเซาซางคิด...มิกล้าๆ หม่อมฉันเพิ่งต้อยอดจากหนังสือสำหรับ
เด็กและเยาวชนที่เคยอ่านเท่านั้น

ต่อมาด้วยเรื่องปลุกย่อยหยุมหยิม มีนางก้านัลสืบหาสืบหคน
หมายใจลอบประลองกำลังกัน ซ้ำแบ่งพรรคแบ่งพวกเป็นสองฝักฝ่าย
ใช้คำประชดถากถาง ปะทะกันด้วยวาจาไม่หยุดหย่อนติดกันหลายวัน
แล้ว เรื่องเยี่ยงนี้ชวนรำคาญใจยิ่ง แม้ยังไม่เลื่อนขั้นเป็นความขัดแย้ง
ที่จับต้องได้ แต่ก็ส่งผลกระทบต่อบรรยากาศในตำหนัก

เจิงเซาซางจึงสั่งให้คนไปหาเชือกป่านที่หนาราวข้อมือของนางมา
หนึ่งเส้น เชือกนั้นมีความยาวถึงสิบกว่าจั้ง นางจัดกลุ่มใหม่โดยมีคน
ทั้งสองฝักฝ่ายคละกันครั้งต่อครั้ง แล้วให้พวกนางชักเย่อแข่งกัน

เดิมพันครั้งแรก เจิงเซาซางวางข้างกลุ่มที่ชนะคนละห้าเหรียญ

เด็กสาวเหล่านั้นมีหรือจะยอมร่วมแรงกับ 'อริ' ที่ผิดใจกันมาหลายวัน
ต่างคนต่างออกแรงอย่างขอไปที สุดท้ายกลุ่มผู้แข่งขันที่บังเอิญพละกำลัง
รวมกันมากกว่าจึงเป็นฝ่ายชนะไป

เดิมพันครั้งที่สอง เจิงเซาซางวางข้างกลุ่มที่ชนะคนละสิบเหรียญ

ครั้นเห็นว่าคนที่ชนะเมื่อครูได้รับเหรียญเงินดั่งเครื่องรางอยู่ในมือ เด็กสาวกลุ่มที่พ่ายแพ้ต่างก็เบิกตาโต เจิงเซ่าซางจัดกลุ่มคละกันใหม่อีกครา ยังคงให้คู่orisองฝักฝ่ายเมื่อแรกนั้นผสมกันกลุ่มละครึ่ง ครั้งนี้ไม่ว่าผู้แข่งขันกลุ่มใดล้วนทุ่มกำลังกันสุดแรงเกิด

เดิมพันครั้งที่สาม เจิงเซ่าซางเพิ่มเงินโดยวางข้างกลุ่มที่ชนะคนละยี่สิบเหรียญ

ดวงตาของเหล่าเด็กสาวถึงกับแดงถลอก ต่อให้อยู่ในวัง นี่ก็เป็นจำนวนเงินที่ไม่น้อยเลย คราวนี้เด็กสาวที่ถูกจัดอยู่กลุ่มเดียวกันจึงไม่มัวสนใจความแค้นเก่าก่อนอีก ต่างรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียว ไหล่ชิดไหล่เท้าชนเท้า รวมพลังกันอย่างสมัครสมาน

ตอนนี้เองพลันเกิดเหตุไม่คาดฝันเล็กๆ ขึ้น เจิงเซ่าซางแม้เพิ่งได้ลากลอยมาก่อนหนึ่ง ทว่าไม่ได้พกดติดตัวมาแต่อย่างใด แรกเริ่มจึงขอยืมจากใจเอ๋อมาวางเป็นเงินเดิมพัน ครั้นวางถึงตาที่สาม ถูเงินของใจเอ๋อว่างเปล่าเสียแล้ว เจิงเซ่าซางจึงได้แต่สั่งให้คนกลับไปนำเงินที่บ้านนางมา ใครจะรู้เพียงไม่นานให้หลัง พลันมีชนที่ผู้หนึ่งยืนหน้าบานแจ่ม ประคองกล่องอันหนักอึ้งกว้างราวครึ่งแขนมาหนึ่งใบ ในนั้นถึงกับเป็นเหรียญห้าจูเกียบสามร้อยเหรียญ

"ได้เท่าหลังทราบเรื่องทีนี้ทั้งหมดแล้ว เขาบอกว่าท่านให้สัญญาปากเปล่าคงไม่แคล้วเสียบรรยาภาศ จึงส่งเงินมาให้ท่านเล็กน้อย หากไม่เพียงพอ เขาจะส่งคนควมม้าเร็วไปนำมาอีกขอรับ"

เจิงเซ่าซางประคองกล่องเงินในอาการเหม่อค้าง ดังนั้นี่หมายความว่า...ในที่สุดข้าก็ได้ใช้ชีวิตแบบมีเงินของคนรักให้จับจ่ายแล้ว?

ภายหลังการแข่งชักระยะสามรอบ เหล่าเด็กสาวล้วนหมดสิ้นเรี่ยวแรง

ไม่มีกำลังวังชาจะประลองทิวกันต่อไป ทั้งต่างได้รับเงินมาจำนวนหนึ่ง ในใจแต่ละคนจึงยินดีปรีดา แม้กระทั่งเด็กสาวอัปโชคที่สุดสี่คนซึ่งจนแล้วจนรอดไม่ชนะเลยสักหนนั้น เจิงเซ่าซางก็ยังตกรางวัลให้ไปคนละห้าเหรียญ จากนั้นปันหน้าชิงชิง หยิบยกข้อเท็จจริงมาแจกแจงเหตุผล ร่ายคำสวดยหรูมากมาย ความว่าต้องสามัคคีมีไมตรีต่อกัน ช่วยเหลือให้เกียรติก้น ส่งผลให้นางกำนัลส่วนใหญ่ถึงกับหลังน้ำตาออกมา เรียกได้ว่าเกือบสู้กับสุนทรพจน์ของอดีตเลขาธิการสันนิบาตเยาวชนหน้าปลาญอวี่* ผู้นั้นเลยที่เดียว

เสร็จสิ้นการใช้พระคุณก็สมควรใช้พระเดชบ้างแล้ว

เจิงเซ่าซางขานชื่อนางกำนัลสองสามคนซึ่งปกติเป็นตัวตึงตัวดีของทั้งสองฝักฝ่าย จากนั้นสั่งลงโทษพวกนางคนละสิบไม้เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง

แรกเริ่มเจิงเซ่าซางเพียงทำไปตามแผนการที่วางไว้ ไม่คาดว่าอารมณ์อันร้อนแรงระหว่างการแข่งชักเย่อเมื่อครู่ถึงกับดึงดูดให้นางกำนัลชั้นที่โดยรอบพากันห้อมล้อมมาชมคูปนยืม ทั้งยังโบกมือส่งกำลังใจให้ผู้แข่งขันที่เป็นสหายของตน แม้แต่สองเฮายังยังใจไม่ไหว มายืนอมยิ้มชมการแข่งขันถึงใต้ทางระเบียง ครั้นเห็นการแสดงออกที่ยอดเยียมยังปลั่งเสียงหัวเราะอันเบิกบานอย่างห้ามไม่อยู่ รอจนเห็นเจิงเซ่าซางใช้ทั้งพระเดชพระคุณคลี่คลายปัญหา สองเฮาก็ก้มหน้าบอใจเอ๋อว่า "วางใจเถอะ วันหน้าจวนของคุณชายสิบเอ็ดไม่วุ่นวายแน่"

ยามที่หมุนตัวจะกลับเข้าโถงชั้นใน สองเฮาเห็นเจิงเซ่าซางยังคงประคองกล่องเงินซึ่งพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้วไปนั้น ยืนนิ่งอยู่ใต้ทางระเบียงด้วยสีหน้าอันเรียบสงบ สองเฮาชะงักเล็กน้อยอย่างช่วยไม่ได้ ชั่วขณะนั้น

* กุยอวี่ คือปลาแซลมอน

คล้ายพลันไม่ค่อยรู้จักอีกฝ่ายแล้ว

ความจริงยามที่เด็กสาวผู้นี้สะสางเรื่องต่างๆ ใ้ว่าจะใช้ความ
เฉียบขาดมากแผนการเช่นนี้เสมอไป

หลายวันก่อนมีนางกำนัลน้อยผู้หนึ่งคิดถึงคนทางบ้านซึ่งล่องลับ
ไปแล้ว กลางค้ำกลางคืนก็ยังคงร้องไห้ไม่หยุด เจิงเข้าซางยับยั้งขันที่ที่จะ
ลงโทษโบยอีกฝ่าย สอบถามอีกฝ่ายอย่างใจเย็นว่าภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ใด
จากนั้นวาดแผนที่แสดงเมืองกับมณฑลโดยสังเขป ชี้มือไปยังภูมิลำเนา
เดิมของนางกำนัลน้อยพลางบอกอีกฝ่ายว่าที่นั่นภัยสงครามสงบลงแล้ว
อาจยังมีความอดอยากอยู่บ้าง ทว่าขอเพียงต่อไปทุ่ทุเทปะปลุก ก็จะไม่
มีเด็กน้อยกำพร้าติดตามตา ต้องระเห่ร้อนทุกข์ขายต่อเป็นทอดๆ อีก

แน่นอนว่าเรื่องจริงมิได้เป็นเช่นนี้ สองเฮาส์สูญเสียบิดาตั้งแต่เล็ก
และเคยเผชิญผ่านภัยสงครามมาก่อน ย่อมรู้จักโลกภายนอกอย่างลึกซึ้ง
ได้หาล่าจะไม่มีพ่อค้าหาสไปได้อย่างไร กระนั้นในวังหลวงอันลึกล้ำอ้างว้าง
แห่งนี้ ถ้อยคำลงอันดังงามไม่กี่คำกลับเพียงพอจะมอบความกล้าหาญ
ให้นางกำนัลน้อยที่ไร้ญาติขาดมิตรผู้หนึ่งใช้ชีวิตต่อไปให้ดีแล้ว

สองเฮาเฝ้าดูเจิงเข้าซางอีกครา เด็กสาวมีเรียวคิ้วอันขดซ้อย
สองสาย เขียนวาดไม่เข้มไม่อ่อนอยู่บนผิวสีขาวยหิมะ แลประดุจผาก
ร่องรอยไวกกลางหมอกฝนอันคลุมเครือ ดวงตาทั้งคู่งามกระจ่าง ยามมอง
ผู้อื่นดังภายในมีระลอกน้ำไหว เพิ่งล่องผ่านช่วงเวลาสั้นๆ ไปหนึ่งคิมหันต์
ความงามของเด็กสาวตัวน้อยถึงกับยิ่งทบทวี ประกอบกับอุปนิสัยอัน
ขัดแย้งซับซ้อนเช่นนี้ ไม่แปลกเลยที่จะสะกดให้บุตรบุญธรรมของตน
ไหลหลง

เจิ้งเซ้าซางตื่นจากนอนพักกลางวัน นางได้รับคำสั่งให้ไปปรับหนังสือ ไม่ไผ่สองกระบอกจากที่โถงชั้นนอกของสำนักราชเลขาธิการ รอจนนางคารวะ อ้าลาหวงเหมินชื่อกลาง* ผู้ดูแลหอตำราอย่างนบนอบ ก็เดินเนิบนาบ มุ่งกลับตำหนักนางชีว ไม่คาดคิดว่าเมื่อไปถึงตรอกตำหนัก กลับเจอ หยวนเซินที่มีได้พบหน้าเสียหลายวัน

ความจริงตั้งแต่นางเข้าวังมา 'ศึกษาต่อ' หากนับรวมหนี้ด้วย นางพบเจอหยวนเซินในตรอกตำหนักสามหนแล้ว

หนแรกนางกับหลิงปู้อี้เดินตามกันไปซ้ำๆ หยวนเซินเปี่ยงกาย หลีกทางให้ แล้วปรายมองมาด้วยแววตาอันเรียบเย็นสองสามคราโดยไม่พูดจาสักคำ หนที่สองนางถูกหลิงปู้อี้กุมมือไว้แน่นพาเดินเคียงกัน หยวนเซินเดินสวนมากลางทาง เห็นมือที่เกาะกุมกันของคนทั้งสองก็ เปล่งเสียงหัวเราะเย็นชาสันกระชั้นหลายที ปรากฏว่าสายตาที่หลิงปู้อี้ เพิ่งมองกลับไปเย็นยะเยียบยิ่งกว่าเสียงหัวเราะนั้นเสียอีก เจิ้งเซ้าซางจึง เบือนหน้าไม่อยากจะแลบุรุษทั้งสองคน

หนนี้ยามที่พบเจอหยวนเซิน เจิ้งเซ้าซางเพิ่งถูกเสียงขิวเพยไล่หลังมาตะโกนเรียกไว้ องค์รักษ์หนุ่มน้อยเร่งวิ่งจนหน้าผากหลังเหงื่อ สดมอบกกลงไม้เคลือบเงารูปทรงแบนลายกึ่งไม้กระหวัดในมือของเขา ให้นาง พอเจิ้งเซ้าซางรับมาถึงมือ กลับหวัดจะทำกล่อหล่นกระแทกหลังเท้า ตนเอง ครั้นเปิดออกดูถึงกับเป็นทองห้ำสับก้อนวาวเรียงซ้อนเป็นระเบียบ เปล่งรัศมีอันเฝ้ายาวนานของทองคำแท้ แต่ละก้อนล้วนหล่อเป็นรูปทรงเกือกม้า ขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ เล็กประณีต เรืองแสงทองระยับ พาให้นางอ้าปากกว้าง อย่างห้ามไม่อยู่

* หวงเหมินชื่อกลาง เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางที่รับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้ ในสมัยอันหนัที่หลักคือสื่อสารงานระหว่างฮ่องเต้กับราชเลขาธิการ

เหลียงซิวเพีย้มกล่าว "นายน้อยบอกว่า...บัดนี้ท่านอยู่ในตำแหน่งนางมีงานมาก ตกรางวัลนางก้านลิใช้เหรียญสำริดยังพอได้ ทว่า ตกรางวัลขุนนางที่มีชั้นยศกลับไม่เหมาะ ทองเหล่านี้ท่านวางในตำแหน่งไว้หยิบใช้ตามต้องการได้เลย ยามปกติก็ฝากฝังใจเอาเก็บรักษาเป็นพอ"

"นี่...นี่จะดีหรือ" เจิงเซ้าซางหายใจติดขัด หัวเราะหะๆ หลายทีเมื่อชายคนรักซื้อกระเป๋าซื้อเสื้อผ้าให้ นางยังสามารถปฏิเสธอย่างขึงขังเปี่ยมเหตุผล ยืนหยัดความคิดที่จะแยกกระเป๋าเงินกันก่อนแต่งงาน แต่หากชายคนรักโอนบ้านหนึ่งหลังมาให้โดยตรงเลยเล่า นางรู้สึกว่ามันจะหักห้ามใจไม่ไหวแล้ว

เหลียงซิวเพีย้มตอบ "นายหญิงน้อยอย่าเอ่ยวาจาเป็นคนอื่น คนใกล้เคียงนี้อีกเลยขอรับ คราวก่อนท่านไม่ยอมรับผ้าดีสองตัวนั้นไว้ทำร้ายพี่ชายข้าให้ถูกนายน้อยต่อว่าไปหนึ่งยก คราวนี้ท่านก็อย่าทำร้ายข้าเลยนะขอรับ"

"วางใจเถิด ข้าไม่ทำหรอก" เจิงเซ้าซางถอนใจอย่างอ่อนแรง

รอนเหลียงซิวเพีย้มจากไปแล้ว หยวนเซินในชุดที่เบาสบายก็เดินพลิวมาด้วยท่วงท่าอันสง่างาม ครั้นเดินเนิบช้าเข้ามาใกล้ พอได้เห็นเด็กสาวถูกทอกร่อนในกล่องส่องฉายจนทั่วใบหน้าเคลือบประกายทอง เขาจึงอดไม่ได้ที่จะซักถาม กระทั่งฟังชั้นที่อยู่อ่ด้านหลังเจิงเซ้าซางตอบคำถามแทนจบ เขาก็เยาะหยันออกมา "นี่ไม่ถึงเจ้ารักกั้วตุลีสี่เหลืองทองขาวเงินเหล่านี้"

เจิงเซ้าซางได้กลับทันควัน "ในกล่องนี้ล้วนเป็นทองก้อน มีแต่กั้วตุลีสี่เหลืองทอง มีขาวเงินที่ใดกัน ท่านอย่าพูดส่งเดชสิ!"

หยวนเซินถูกตอกหน้าเล็กน้อย "ดังนั้น...แค่นี้เจ้าก็ถูกซื้อตัวแล้ว?"

วันทั้งวันแสรังวางท่าว่ามีจรรยาดีงาม จนบัดนี้ในเมืองหลวงมีแต่เสียงชื่นชมเจ้า บอกว่าในที่สุดเจ้าก็ถูกสองเฮากล่อมเกลางจนมีความประพฤติโดดเด่น"

"ชื่อตัวอันใด พุทธระคายหูเยี่ยงนี้" เจิงเช่าซางส่งกลองให้ขันที่ที่อยู่ข้างกาย ก่อนแสดงท่าทีให้พวกเขาถอยห่างไปหน่อย

"ไม่มีทองก้อนเหล่านี้ข้าก็จะเรียนรู้จรรยาที่ดั่งงามไม่ได้หรือไร อ้ออย่างนะ นีว่าที่สามีของข้าให้มา มีอันใดที่ข้าไม่อาจใช้เล่า" บางคำพูด... ยิ่งนางพูดยิ่งจะฉานจริงเสียด้วย "ยังมีอีก ข้าใช้มีจรรยาดีงามหรือไม่ ข้าใช้ถูกซื้อตัวไปหรือไม่ เป็นธุระกงการอันใดของท่าน! ข้ากินข้าวเจ้า ข้าวฟางบ้านท่านไปหรือ ข้าใช้เงินทองแพรรณบ้านท่านไปหรือไร!"

ครานี้หยวนเซ็นกลับไม่โกรธเคือง พิศมองนางพลางกล่าว "เจ้าสังเกตบ้างหรือไม่ นับแต่เจ้ากับข้ารู้จักกันมา คำที่เจ้าพูดกับข้าบ่อยที่สุดก็คือ 'ธุระกงการอันใดของท่าน' ประโยคนี้"

เจิงเช่าซางชะงักกึก ดูเหมือนว่า...ใช่จริงเสียด้วย "นี่เป็นเพราะ... ท่านชอบมาอยู่ยามโดยใช่เหตุนะสิ!"

หยวนเซ็นลบลายคาดหยกตรงช่วงเอว ก่อนถามเสียงเบา "เจ้า... ตอนนี้อยู่ดีหรือไม่"

"ดีแน่นอนอยู่แล้ว!" เจิงเช่าซางยกยืมอันพระนาง "แม่นางน้อยสกุลเจิงที่เมื่อแรกผู้คนดูแคลน แ่่่อกออกไปร่วมงานเลี้ยงสักครั้งยังมีคนกระโดดออกมาหาว่าข้าหยาบกระด้างไร้ความรู้ ปาเถื่อนไร้มารยาท ตอนนี้อยู่จะมีอีกหรือ ตอนนี้อยู่ข้าเข้าออกวังหลวง แม้แต่องค์ชายองค์หญิงยังเกรงอกเกรงใจกับข้า คนเมื่อแรกเหล่านั้นมีใครหน้าไหนยังจะกล้ามาหาเรื่องข้าอีก!"

หยวนเซ็นขานดังอึมคำหนึ่ง "อันที่จริง...ข้ารู้สึกที่เจ้าแบบเมื่อก่อน

ดียิ่ง"

เจิงเช่าซางพ่นลมขึ้นจุมก "คุณชายชั้นเจียน พวกเราหยุดบทสนทนา ตรงนี้จะดีกว่า ตัวท่านเองสรรหาภรรยายังต้องเลือกนั่นเลือกนี้ คุณธรรมของผู้เป็นนายหญิงใหญ่เอ๋ย ชำนาญธรรมเนียมพิธีการเอ๋ย ถือสิทธิ์อันใด มาบอกให้ข้าหยาบกระด้างเรื่อยไป!"

"ต่อหน้าผู้คนเจ้าวางท่าเล็กน้อยก็พอแล้ว ใครจะให้เจ้าหัดจน ชำนาญธรรมเนียมพิธีการอันใดนั่นกันเล่า" หยวนเซินพูดอย่างคั่งแค้น

เจิงเช่าซางพลันตระหนักได้ จึงเอ่ยเย้ยหยัน "อ้อ เป็นเช่นนั้นเอง ต่อหน้าอย่างลับหลังอย่าง คุณชายชั้นเจียน หรือว่าท่านเองก็ปฏิบัติเยี่ยงนี้? เอ๋? เหตุใดข้าต้องหัดจนชำนาญธรรมเนียมพิธีการด้วยหนอ เกียวอันใดกับข้ากันนะ"

หยวนเซินชักใช้โดยไม่ไปสนใจคำยั่วยุของนาง "เจ้ายังไม่ได้ตอบข้า เลย ตกลงเจ้าอยู่ดีมีสุขหรือไม่ ไม่ใช่เฉพาะยามอยู่ต่อหน้าผู้คน แต่หมายรวมถึงเวลาที่อยู่ลับหลังผู้คนด้วย ในใจเจ้ามีความสุขหรือไม่"

เจิงเช่าซางซ้อนตามองไปทางกำแพงดำหนักก่อนเอ่ยเรียบๆ "ข้ารู้ว่าท่านคิดจะถามอันใด เพียงแต่...ข้าต้องการจะบอกท่านว่า...ไม่ว่าเป็นอย่างไรข้ายอมจะทำให้ตนเองอยู่ดีมีสุข นี่ไม่เกี่ยวกับผู้อื่น ไม่เกี่ยวกับใครผู้ใดทั้งสิ้น"

หยวนเซินจับจ้องนางเนิ่นนาน "สมัยนี้แม่นางน้อยที่ขี้ฉุยนับวัน ยังมีมาก ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะตั้งตารอดูแล้วกัน"

86

ท่านพ่อเจิงรุ่นกับงานมาหนึ่งฤดูคิมหันต์เต็มๆ ระหว่างนั้นได้กลับเข้าจวนแบบรีบเร่งหลายหน ทว่ารีบเสียจนไม่ทันได้เจอน้ำใครทั้งสิ้น ในที่สุดวันนี้เขาก็เสร็จสิ้นชีวิตการฝึกทหารกลางแจ้งประจำฤดูร้อน อันรันทดเสียที่ กร้าแดดจนมีสภาพราวอาบแช่ในหมักดำของปลาหมึกมาอย่างไธอย่างนั้น ครั้นเห็นเชียวฮูหยินกำลังทาสีผึ้งรักษาผิวไหม้แดดบนลาคอกกับใบหน้าให้เจิงสี่อ เจิงเซ่ซางก็จงใจทำที่รังเกียจรงอน "ท่านพ่อสภาพท่านในตอนนี้อยู่ห่างกับท่านแม่ยี่สิบปีเป็นอย่างน้อย หากคนแปลกหน้ามาเห็นเข้า ต้องนึกว่าพวกท่านเป็นคูบิดากับบุตรสาว!"

"ไปเลยนะๆ! แม่เจ้าไม่ตื่นเงินถึงขั้นตัดสินคนที่หน้าตาหอรก! ชายชาติตรีนะ อันดับแรกต้องดูที่อุปนิสัย ถัดไปดูที่ความสามารถ ถัดไปอีกดูที่น้ำใสใจจริง...เนอะหยวนอี ไช้หรือไม"

ท่านพ่อเจิงทอดมองไปทางภรรยาอย่างอดอ้ออน เชียวฮูหยินมิได้

ตอบคำ เพียงใช้แววดาตั้งระลอกน้ำไหวค่อนใส่สามี่หนึ่งวงกึ่งแงอน
เท่านี้กระตุกกระเตี้ยวของเจิงสือก็ปล้นระทระทวยไปกว่าครึ่งแล้ว

"คราวก่อนท่านพ่อพูดเองว่าเลือกสามี่ให้ข้าจะดูแลหน้าอย่างเดียว
ไฉนในกรณีสามี่ของข้า ท่านพ่อถึงไม่พิจารณาอุปนิสัยชายชาติอื่นไฉน
แล้ว!" เจิงเซ้าซางพลันตระหนักได้ถึงคำถามข้อนี้

"เหตุผลแรก...หลังปู่ผู้ใช้นั้นไม่ใช่พ่อเป็นคนเลือกมาสักหน่อย
หน้าตาพ่อยังไม่ใหญ่โตถึงขั้นนั้น เหตุผลที่สอง...แม่เจ้าเลือกพ่อ บ่งชี้ว่า
นางไม่ตื่นเขิน ส่วนหลังปู่เลือกเจ้า บ่งชี้ว่าเขาตื่นเขินยิ่ง เกียวอันใด
กับพ่อเล่า" เอ่ยถึงเรื่องปะทะฝีปาก เจิงสือในอดีตก็เป็นที่หนึ่งในตำบล
ยากจะพบผู้ต่อกร

เจิงเซ้าซางตริตรองความนัยอันลึกซึ้งในวาจานี้ชั่วครู่...นี่ไม่เท่ากับ
ว่านอกจากหน้า ข้าก็ไม่มีดีอย่างอื่นแล้วสินะ! เจิงเซ้าซางจุนก็จนดวงตา
แดงฉาน จากไปอย่างหัวพัดหัวเหวี่ยง

ท่านพ่อเจิงจิมนี้ขึ้นไปทางเงาหลังของบุตรสาว ก่อนหันมาเอ่ยกับ
ภรรยา "หนูน้อยที่นี้ตาไม่ดีเลยสักนิด เจ้ากับข้าสองสามี่ภรรยาเพิ่ง
พบกันหลังแยกจากไปนาน มีถ้อยคำจะกล่าวต่อกันไม่รู้สิ้น พวกบุตรชาย
ล้วนรู้จักหลบเลี่ยง มีก็แต่นางยังอุตส่าห์มายืนปักหลัก!"

เซียวฮุยยินยอมยิ้มกล่าว "เป็นเพราะเหนียวเหนียวคิดถึงท่านนะสิ
จื่อเซ็งกำนัลมาดีให้นางสองตัว เป็นมาดีร่างฟ่องพีที่วิ่งได้วันละพันหลี่
อย่างแท้จริง พี่ชายคนใดนางล้วนไม่อนุญาตให้แตะต้อง จะเก็บไว้ให้
ท่านทั้งสองตัว เอ้อ อาซังมองตาเป็นมันวาวอย่างกับอะไรดี"

เจิงสือลูบเศวตสันอย่างกระหึ่ม ในดวงตาเปี่ยมล้นด้วยความรัก
เอ็นดู "เหนียวเหนียวดีอັນแต่ปาก จิตใจยังคงดีงามยิ่ง รู้จักกตัญญูมีน้ำใจ

เอาใจใส่บิดา หนนี้ข้านำของดีกลับมาให้นางหนึ่งหีบ จะเพิ่มเข้าไปในสินเจ้าสาวของนาง เอ่อ มีแบ่งให้样样ด้วยเล็กน้อย จริงสิ ยังมีซีผึ้งน้ำมันกะจากชีวี่อีกสองกระปุกเล็ก ที่แรกแม่ทัพใหญ่หานแบ่งให้ข้ากระปุกเดียว ข้าใช้ผ้าใยป่านสามสิบพับแลกมาเพิ่มอีกกระปุกให้หนูน้อยที่มฤตุสสารทออากาศแห่ง ถึงเวลาพวกเจ้าสองแม่ลูกใช้ทามือทาหน้า ดีกว่าน้ำมันหอมในเมืองหลวงแน่นอน"

เซียวฮุยยินคลี่ยิ้มไม่เอื่อยคำ ในใจคิดว่าชาตินี้ความขุนแคนที่สามีตนมีต่อเกอชิงคงจะไม่มัวนวลสลายแล้ว ทว่ายอมไม่อาจให้样样กับเหนียวเหนียวสองพี่น้องได้รับการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียม นี่เป็นข้อพึงระวังอันสำคัญต่อความเจริญของวงศ์ตระกูล เอาไว้ค่อยแบ่งจากส่วนของตนให้样样ไปจำนวนหนึ่งแล้วกัน

"ได้เท่า! แยกแล้วเจ้าคะได้เท่า!" ซิงซิงฮุยยินวิ่งกระหืดกระหอบมาจากนอกประตู "คุณหนูเล็กจะกำนัลมัดดีสองตัวนั้นให้คุณชายใหญ่กับคุณชายรอง บอกว่าไม่มอบให้ท่านแล้ว!"

เจิงสี่ตบโต๊ะอย่างโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ "เด็กหญิงอกตัญญูนี้! หยวนอี ซีผึ้งน้ำมันกะสองกระปุกนั้นล้วนมอบให้เจ้า เจ้าทาหนึ่งกระปุกโยนทิ้งหนึ่งกระปุกก็ได้ แสดงถึงความมั่งมีของพวกเรา!"

เซียวฮุยยินพู่ร่ากับโต๊ะในอาการไหลล้น กลั่นเสียงหัวเราะไว้โดยตลอด

ในเมื่อเจิงสี่กลับมาแล้ว งานฉลองหมั้นอันล่าช้าก็ได้เวลาที่จะจัดชุดเซย เซียวฮุยยินรู้ถึงผลได้ผลเสียในเรื่องนี้ ย่อมไม่กล้าวางมือให้เจิงยงดูแล นางไม่เพียงจัดซื้อสุราอาหารพืชผลด้วยตนเอง ยังยืมตัวคนครัว

มาจากสกุลวันด้วย สำหรับจึงจัดการออกมาได้อุดมสมบูรณ์ยิ่งยวด ไม่ผิดจากที่คาดไว้ ฮ่องเต๋ราวกับส่งสุนัขลาดตระเวนตัวหนึ่งมาประจำอยู่หน้าประตูจวนสกุลเจิงอย่างไรอย่างนั้น ครั้นได้ข่าวว่าสกุลเจิงมิได้ละเลยบุตรบุญธรรมของพระองค์ ฮ่องเต๋ก็พระราชทานสุราจีนเลี้ยงของวังหลวงมาให้ถึงสามสิบไห

ท่านพ่อเจิงตกแตรจนดูเหมือนหัวหน้าเผ่ากินคนในทวีปแอฟริกา ใ้ว่าไม่มีข้อดี เหตุใดจึงเป็นเผ่ากินคนนะหรือ ก็เพราะพ่อท่านพ่อเจิงฉิกยืม แนวฟันขาววาวดุหิมะสองแถวนั้นชวนให้สะพรึงยิ่งยวด ส่วนข้อดีที่วาก็คือขณะเขาเผชิญหน้าบรรดาผู้บังคับบัญชาเก่า บริวารเก่า และสหายเก่า ต่อให้ท่านพ่อเจิงกระอักกระอ่วนจนหน้าแดงก้มองไม่ออกสามารถพาเขยคนใหม่ไปแนะนำตัวกับญาติมิตรรอบหนึ่งได้อย่างราบรื่นไม่สะทกสะท้าน

น่าเสียดายที่ฐานะกับอำนาจของหลังบู๊ี่ประจักษ์ชัดอยู่ตรงนั้น ประกอบกับพกพาไอนหนาวเยือกแข็งของมหาสมุทรอาร์กติกติดกาย นอกจากแม่ทัพใหญ่หนที่ยังสามารถรับการคารวะสุราจากเขาได้ แยกหรือที่เหลื่อล่วนผุดลุกผุดนั่ง หากมิใช่รีบลุกขึ้นขอบคุณกลับก็คือรีบค้อมกายทำความเคารพ ท่านพ่อเจิงเห็นแล้วได้แต่ลอบส่ายหัวยืมเงื่อน

ที่ชวนอัศจรรย์ใจอยู่บ้างคือสกุลโหลวก็ส่งคนมาร่วมงานด้วย

ตลอดมาเจิงเช่าซางอยู่ในวังไม่รู้ชัดแจ้งที่แท้โหลวกับเจิงสองสกุลหมายแสดงให้เห็นว่าไม่เคยลอบผิดใจกันเพราะการถอนหมั้น และยังหมายจะรักษาไมตรีต่อกันไว้ ไม่กี่เดือนมานี้เสียสูญหยินจึงพาเจิงย่างไปร่วมงานเลี้ยงของสกุลโหลวโดยตลอด ทำให้เจิงยังได้รับการทาบตามเกี่ยวดวงจากหลายสกุลทีเดียว

หนนี้ผู้มาเยือนคือคุณชายรองโหลวซึ่งก่อนหน้านี้เฝ้าออกท่องอยู่แดนไกล หรือก็คือโหลวเป็นพี่ชายร่วมอุทรคนเดียวของโหลวเหยา คุณชายรองโหลวเป็นเก่งการคบค้า สั้นโหลวเข้าได้กับทุกฝ่าย ทั้งอุตสาหกรรมหนึ่งเพิ่มหนึ่ง พาผู้มีเกียรติมางานเลี้ยงเป็นเพื่อนอีกคน...ถึงกับเป็นหยวนเฉินสหายสนิท ร่วมสำนึก

หลังปู้เฝ้าแวต่ายนัยเยือก ยืนเฝ้ามือเดียวโพล่หลัง มองไปนิ่งๆ

หยวนเฉินค่อยๆ เดินทอดน่องมาถึงใต้ทางระเบียง สายตาไม่หลบ ไม่หลีก

สองคนสบตากันพักหนึ่ง สุดท้ายเป็นหยวนเฉินเอ่ยปากก่อน "ข้าดาฟางเอง เมื่อแรกในคฤหาสน์ที่ประทับชั่วคราวก็สมควรมองออกว่า ท่านมีใจต่อข้าซางจวิน" เขารู้สึกได้ตั้งแต่ตอนนั้นว่าหลังปู้ปฏิบัติกับเจิงซางผดิดกรรมดาอยู่บ้าง เพียงแค่นใจที่ไม่ได้ตรองให้ลึก!

"กล่าวกันว่าคุณชายชั้นเจี้ยนได้รับการอบรมบ่มเพาะจากอาจารย์หวงฝูอย่างลึกซึ้ง ทว่าอย่าเอาอย่างกระทั่งความคิดเรื่องคู่ครองด้วยเล่า ไม่แต่งภรรยาให้กำเนิดบุตรไปโดยดี ยามว่างรู้จักแต่ห้วงหาภรรยาของผู้อื่น" หลังปู้เฝ้าเฝ้ายามขมิ้ม แต่เมื่อใดที่อ้าปากก็มีพิษร้ายแรงหาใดเปรียบ

สีหน้าหยวนเฉินแข็งทื่อไปวูบเดียว ไม่ทันไรก็คืนสู่ท่วงที่อันสง่างามตามปกติ "คู่ครองเป็นสวรรค์ลิขิต ข้ามิกล้ากล่าวส่งเดชหรอก ทว่า... วันหน้าข้าจะไปขับร้องลำนำที่นอกกำแพงจวนของท่านแน่นอน ท่วงทำนอง แคว้นเว่ยแคว้นเจิ้งอันใด ข้าจะไล่ขับร้องไปที่ละบทเพลงจนครบ" จะไม่ร้องแค่หนึ่งเดียวก็ปิดฉากอย่างหม่นหมองแบบอาจารย์เป็นอันขาด!

ลำนำท่วงทำนองแคว้นเว่ยกับแคว้นเจิ้งส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชายหญิง ความหมายประโยคนี้ของหยวนเฉินก็คือ... 'ข้าไม่สบ

อารมณ์ ก็จะไม่ให้ท่านสบายอารมณ์เด็ดขาด'

หลังปู้เอ๋ใช้สายตาบอกความนัย...นี่ท่านกำลังทำตัวเป็นอันธพาล

หยวนเฉินสนองคืนด้วยสายตา...พูดราวกับท่านไม่ใช่อาศัยความเป็นอันธพาล จึงสามารถหมั่นกับว่าที่ภรรยาคนนี้

หลังปู้เอ๋...ข้ากับนางเป็นคู่แท้ที่สวรรค์ลิขิตมาต่างหาก

หยวนเฉิน...สวรรค์ลิขิต? เป็นโอรสสวรรค์ลิขิตมากกว่ากระมัง นี่ก็จริง ๆ
สินะว่าข้าอ่านตำราจนเชื่อไปแล้ว

"คุณชายชั้นเจียนยังดูตัวอยู่หรือไม่" หลังปู้เอ๋ปล้นถาม

หยวนเฉินอิงกันไปชั่วคราว ด้วยรู้ความหมายของอีกฝ่าย จึงตอบด้วยสีหน้าสลด "ถึงที่สุดข้าก็ต้องแต่งงาน" ให้เกียรติกัน เข้าใจเห็นใจกัน เท่านั้น
ก็พอแล้ว สามภรรยาทั่วไปในใต้หล้าล้วนเป็นเช่นนี้มิใช่หรือไร ไม่รู้กายหน้า
ยังจะไปเสาะหาเจิงเซาซางคนที่สองที่เจ้าคารมชวนให้ชมชอบได้จาก
ที่ได้อีก

หลังปู้เอ๋แหยมยิ้มแล้ว พริบตานั้นประดุจต้นไม้หิมะสลัดสีเงินยวง
พาให้ผู้ชมมึนงงจับใจอยู่ในระยะใกล้ "เช่นนั้นก็ดี ข้าขออวยพรล่วงหน้า
ให้คุณชายชั้นเจียนได้พบวาสนารักที่ดี ยามที่ท่านมาขับร้องลำนำ ข้าจะ
พาภรรยาขึ้นกำแพงมาน้อมฟังแน่นอน" กล้ามา? คอยดูเถอะ จึงจอกน้อย
แสนกลนางนั้นไม่ขว้างของลงจากกำแพงไปสั้แปลก หยวนชั้นเจียน
นึกว่านางอารมณ์เย็นเช่นชั่งฮูหยินหรือไร

ระหว่างทางกลับจวน หลังปู้เอ๋เอียงร่างฟังเสาของตัวรถ ใบหน้าอัน
หนุ่มแน่นขาวหมดยดเจือด้วยสีแดงระเรื่อ ทำรับสายลมให้โชยสลาย
อาการเมินเมา ผ่านไปไม่นานนักกรณี่ม้าก็แล่นเข้าปากตรอก องค์กรักษ

สองแถวข้างตัวรถต่างหยุดฝีเท้า คนทั้งหมดแลเห็นบุรุษวัยกลางคนเครียวาว แต่งกายเช่นบัณฑิตผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตูวงของหลังปู้อี้ สองพี่น้องสกุลเหลียงชีวจึงรีบลงจากม้า พยุงนายน้อยที่เมาสุรานิดๆ ลงจากรถ

หลังปู้อี้ดจับแขนของเหลียงชีวี่เพื่อทรงตัว เดินมุ่งเข้าสู่ด้านใน พลาถยืมกล่าว "ไหนอาจารย์ไวย่างมายืนหน้าประตูเล่า"

ไวย่างกวนคลี้มเดินเคียงข้างหลังปู้อี้ "นายน้อยแล้งน้ำใจนัก ตนเองไปร่วมงานฉลองหมั้น กลับทั้งข้าผู้เฒ่าอยู่ในจวน รับผิดชอบการเข้าซื้อของสกุลหวัง สุราจีนเพียงนั้นข้าผู้เฒ่าน้ำลายสอมาตั้งหลายวันแล้วนะ"

เหลียงชีวเฟยเอ่ยด้วยความแปลกใจ "สกุลหวังมาอีกแล้ว? มันวันที่เท่าไรแล้วนี่"

ไวย่างกวนกล่าว "วันนี้หากมิใช่เพราะลั่นอันคมคายของข้าผู้เฒ่า บิดากับบุตรชายสกุลหวังเป็นได้บุกไปงานฉลองหมั้นที่สกุลเจิงแล้ว"

เหลียงชีวเฟยเบิกปาก เผยอารมณ์เหยียดหยามต่อสกุลหวังไม่น้อย

ในลานเจียบวังเวง สีทศพลอดคน หลังปู้อี้เดินไปคิดไป ครูหนึ่งให้หลังจิ้งชะงักฝีเท้า "อาจารย์ไวย่างไปร่างคำสั่งโยกย้ายได้เลย เอาตามที่หาหรือกันไว้ก่อนหน้านี้ ให้จางซิ่นนำทหารม้าฝ่ายซ้ายสี่กองไปสนับสนุนที่ค่ายของหวังหลง ไม่ต้องฟังคำของอีกฝ่ายทั้งหมด พลิกแพลงไปตามสถานการณ์เป็นพอ ให้หลี่ซือเลือกพลธนูสองกลุ่ม องค์กรข้าหน้าไม้สองหน่วย กับทหารมือดีอีกห้าร้อยนายไปฟังบัญชาของแม่ทัพเซอฉีหวังคุณ ต้องให้ความเคารพเขาหน่อยเล่า"

ไวย่างกวนประสานมือ รับคำสั่งจากไป

เหลียงชีวเฟยเอ่ยด้วยความตกใจ "ข้า่น้อยนี้กว่านายน้อยจะไม่รับปากเสียอีก"

"อาเพย" เหลียงชิวฉีดำหนิเสียงเบา น้องชายร่วมอุทรของเขาดู
รูปร่างสูงใหญ่ ซี่ม้ายิงธนูซ้ำช่อง แต่ความจริงอายุโตกว่าว่าที่ฮูหยินของ
นายน้อยไม่กี่เดือนเท่านั้น ประกอบกับเขาเติบโตมาในท่ามกลางความรัก
เอ็นดูของคนทั้งจวน ในแก่นกระดูกจึงมีแต่ความไร้เดียงสา

"ทิ้งให้พวกเขาคอยเก้อมาเจ็ดแปดวันก็เพียงพอแล้ว" หลังปู้ฮื้อยกมือ
ข้างหนึ่งนิ้วดคลึงขมับตนเอง ท่าทางมิใช่อ่อนล้า

เหลียงชิวเพยไม่กล้าสอปากได้แต่บ่นจิ้งจอกอย่างไม่ชอบใจ "หวังจุน
ผู้นั้นเลี้ยงพวกงูสุรากระสอบข้าว* ไว้หนึ่งโขง ทหารที่ฝึกออกมา
เทียบไม่ได้กระทั่งเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอ ขายชี้หน้าเสียจริง! ปราบ
โจรภูเขาแค่นี้หีบมือยังหวิดจะถูกถล่มค่ายใหญ่ ข้าขอให้นายน้อยช่วยเขา
กลบเกลื่อน อ้างว่าเป็นกลทัพบริศนา** อันใดนั้น ถึงได้ไม่ต้องอับอาย
ต่อหน้าแม่ทัพทั้งหลาย เคราะห์ดีไม่ได้แต่งบุตรสาวของเขา หาไม่คนแซ่หวัง
ไม่ยิ่งวางโตเป็นท่านพ่อตากับท่านพี่ชายหรือ..."

หลังปู้ฮื้อปรายตามองอีกฝ่ายปราดหนึ่งเรียบๆ เหลียงชิวเพยก็
หุบปากทันใด

เหลียงชิวฉีลอบถอนใจ สืบเท้าขึ้นหน้า เอ่ยเปลี่ยนประเด็นเสียงเบา
"นายน้อย วันนี้ท่านตีมิสุรามิใช่น้อยๆ เหตุใดไม่ค้างแรมที่สกุลเจิงสักคืน
เล่าขอรับ ข้าน้อยเห็นวันนี้นายหญิงน้อยไม่ได้เผยโฉมเลย ไม่แน่ว่ากำลัง
คอยท่านอยู่ที่เรือนหลังก็เป็นได้"

คอยข้า? หลังปู้ฮื้อปลดกระเป๋ถอดรองเท้าก้าวเข้าห้องไป ในใจ
ลอบแค้นเสียง ฮี จิ้งจอกน้อยร้อยเล่ห์นางนั้นเกิดใหม่อีกสิบหนก็จะไม่ทำ
เช่นนี้หรือ "นางบอกว่าวันพรุ่งนี้จะมีเหตุการณ์ใหญ่ ต้องพักผ่อนให้

* งูสุรากระสอบข้าว ใช้เปรียบเปรยถึงผู้ที่ไร้ความสามารถและสติปัญญา เก่งแต่รอกสุราอาหารล่องท้อง

** กลทัพบริศนา หมายถึงวิธีลวงข้าศึก ทำให้ข้าศึกวินิจฉัยผิดพลาดเพื่อคว้าชัยชนะที่มากกว่า

เช้าวันรุ่งขึ้นหลังปู้เลือกกรรมาที่มีมานลัอมงามประณีตล่องตัวคันหนึ่ง
นั่งออกไปรับคู้หมั้นที่จวนสกุลเจิงด้วยตนเอง ภายหลังรถแล่นออกจากเมือง
ก็มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกออกตลอดทาง ยามนี้ผืนฟ้าฤดูสารทแจ่มใส อากาศ
ปลอดโปร่ง ทิวทัศน์ชนบทรายทางงดงามจนชมดูไม่หวาดไม่ไหว เดิมที
เจิงเช่าชาวอารมณณ์แซมขึ้นยิ่ง แต่น่าแค้นที่ชายหนุ่มรูปงามข้างกาย
นั่งขมิ้มเสียบกริบ ไม่รู้มัวคิดอันใดอยู่ เจิงเช่าชาวจึงได้แต่พุดคุยเรื่อยเปื่อย
กับเหลียงชีวเพยที่ขี้อายอยู่ข้างตัวรถ

"นายหญิงน้อย ท่านยังไม่รู้ แม่ทัพเซอฉีหวังจุนนั้นขึ้นชื่อเรื่องซื้อใจคน
ด้วยสมบัติคนงามน้ำสุรา ต่อให้แรกรับเข้ามาอยู่ได้บังคับบัญชาเป็น
แม่ทัพที่หาหาญผู้หนึ่ง ไม่กี่ปีก็จะถูกคนงามกับน้ำสุรานั้นทอนจนกระดูก
อ่อนระทวย โถๆ พี่ชายแฉ่จางกับหลี่ทั้งสองคนของข้าน้อยจะต้อง
รับเคราะห์จริงๆ เสียแล้ว" เหลียงชีวเพยยังค้างคาใจเรื่องโยกย้ายนั้น
อยู่อย่างเห็นได้ชัด

"นี่ องค์กรักขเพยกล่าวเช่นนี้ผิดแล้ว สมบัติคนงามน้ำสุรามีผู้ใดบ้าง
ไม่รักชอบ ข้าเองก็..." เจิงเช่าชาวเห็นสายตาของหลังปู้ก็กวาดมาจึงเอ่ยแก้
ทันใด "ท่านลุงวันของข้าเองก็รักชอบยิ่ง ไม่เห็นทำให้เขารบทัพจับศึก
เสียการเลย แม่ทัพหวังยังต้องมีข้อบกพร่องอื่นเป็นแน่"

"มีข้ออื่นแน่นอนอยู่แล้วขอรับ!" เหลียงชีวเพยมีคำบ่นอัดแน่นเต็มท้อง
หมายจะระบาย ทว่าขณะจะสาธยายต่อ กลับเห็นสายตาไม่เห็นพ้องของ
พี่ชายแท้ๆ ปรายมา หนุ่มน้อยจึงได้แต่เปลี่ยนมาเอ่ยว่า "สรุปคือหลายปี
มานี้สกุลหวังก่อเรื่องยุ่งยากให้นายน้อยของพวกเราเยอะแยะเลยขอรับ"

เหลียงชีวฉีรับกระตุ่นมำตรงมาชี้แจง "จะอย่างไรแม่ทัพเซอฉีก็เป็น
ญาติผู้ใหญ่ของรัชทายาท เห็นแก่หน้าตาหน้านักบูรพา ย่อมไม่อาจปล่อย

ให้สกุลหวังเสียหน้าสัก"

"ง่ายออก ก็ให้แม่ทัพหวังเกษียณเร็วหน่อยสิ" เจิงเช่าซางกล่าว
"ต่อจากนี้เสฟสุเงินทองไปก็พอ"

"เกษียณ? ฮ่าๆ พวกละโมบตำแหน่งอาวรณ์อำนาจอย่างสกุลหวัง
นั้นนะหรือ..." เหลียงชิวเพยเห็นดวงตาพี่ชายถลิ่งโตยิ่งกว่าเก่า "สรุปคือ
เขาไม่ยอมลาออกหรอกขอรับ"

เจิงเช่าซางเอ่ยปnyi "เขาไม่สมัครใจลาออกเอง พวกเจ้าก็ช่วย
ให้เขาลาออกได้นี่"

"ไม่รู้ว่การรยเข้ามีแผนแยบคายอันใด" หลังปู้ฮึดไม่ได้ต้อง
เอ่ยปากในที่สุด

สองพี่น้องสกุลเหลียงชิวสบตาส่งยิ้มให้กัน คิดว่เจ้านายทั้งสอง
จะพูดคุยกันประสาว่าที่คู่ชีวิต ต่างก็รีบกระด้นม้าถอยห่างออกไป

เจิงเช่าซางหมุนตัวมาตอบพร้อมคลี้อยมจนตาหยี "เข้าไดยินว่
เมื่อก่อนนายหญิงเหวินชิวคุมเข้ม แต่เดี๋ยวนีแม่ทัพเซอฉีซังจะไม่ฟัง
คำนางแล้ว คราวก่อนท่านส่งหญิงงามไปให้เขาสองนางไม่ใช่หรือ ข้าว่านะ
นี่เป็นเพราะจำนวนคนน้อยไป ฝีมือยังไม่เข้าชั้น ท่านเสาะหาหญิงงามที่
อ่อนเยาว์เรียวแรงดีส่งไปให้เขาอีกสักหลายๆ คนสิ ลองให้คำมันเป็นการลับ
บอกว่าผู้ใดสามารถพัวพันให้แม่ทัพหวังลงสนามรักสม่าเสมอ ภายหน้า
ผู้นั้นไปจากสกุลหวังแล้วจะได้รับรางวัลอย่างงาม เมื่อมีทรัพย์สินในมือ
ต่อไปไม่ว่าจะออกเรือนหรือตั้งตนเป็นเจ้าบ้านหญิงล้วนแต่มีทุนรอน
เหลือเฟือ สรุปคือขอแค่หญิงงามทุกคนร่วมแรงร่วมใจ จะต้องรั้งแม่ทัพหวัง
อยู่บนเตียงทั้งทีวาราศรีได้แน่นอน"

สีผิวของหลังปู้ฮึดดูคล้ายขาวขึ้นอีกหลายส่วน เส้นเลือดสีเขียวบน

ลำคอโปนขึ้น สัมผัสเสียงร้าวเค้นออกจากไรฟัน "ว้าจายี่งนี่... ไซ่สิ่งที
แม่นางน้อยยังไม่ออกเรือนเช่นเจ้าจะพูดได้หรือ เหตุใดเจ้าไม่แนะให้ข้า
ส่งคนไปวางยาสลอดใส่หวังจุนเสียเลยเล่า!"

ควรให้คนแซ่หยวนได้มาฟังจริงๆ ดูซิว่าผู้ชายชั้นเจี้ยนจะรับไหว
หรือไม่ หลังปู่อี้อันบังเกิดความคิดประหลาด... หากโหลวเหยามาได้ยิน
ข้อเสนอนี้มีหรือยังจะเห็นดีเห็นงาม ปรบมือชื่นชมเต็มที่แบบไม่คำนึงถึง
สิ่งใดอีก เขาจะต้องทำไม่ได้แน่ๆ

เจิงเซ้าซางยิ้มเอื่อยแอ้ง "เหตุใดไม่อาจพูดเล่า นี่เป็นแผนอันสุจริตและ
แยบคายเสียวนะ หญิงงามวางอยู่ตรงนั้น หากใจเขาไม่หวั่นไหวเองก็ยอม
ปลอดภัยไว้เรื่องราว ส่วนสลอด... จะอย่างไรก็ตกเป็นขี้ปากของผู้อื่นได้
เฮ้อ เพียงไม่รู้ว่าคุณสมบัติของแม่ทัพหวังเป็นแบบใด หากเขารักสตรี
มีอายุหน่อยก็ดีนะสิ ดังคำว่าวัยสามสิบดุจสุนัขป่า วัยสี่สิบดังพยัคฆ
ถึงตอนนั้นเฉกพยัคฆ์สุนัขป่าเขย่าพสุธาข่มภุมรา รับรองว่าทำให้เขาลาป่วย
ก่อนวันขึ้นปีใหม่ได้เป็นแน่แท้"

"ถ้อยคำเหลวไหลเหล่านี้ เจ้าไปฟังมาจากที่ใดกัน!"

"ท่านนี้กล่าวสตรีออกเรือนแล้วในชนบท ยามว่างอาบใต้แสงแดด
จะพูดคุยเรื่องใดกันเล่า"

"แล้วเจ้าก็อุตส่าห์อยู่ทั้งหมด?" ความจริงว้าจาสืบตนในค่ายทหาร
ไซ่ว่ามีน้อย แต่หลังปู่อี้อุบัติความใจตนเองให้วางเฉย เลี่ยงที่จะไม่ฟังมา
โดยตลอด ครานี้ดีแท้ วิชาที่เขากระโดดข้าม คู่มั่นของเขาล้วนเรียน
ชัดเขยจนครบถ้วน

"ดังคำว่า 'ไม่รู้มีหนาย ศึกษามียอหย่อน' อย่างไรเล่า" เจิงเซ้าซาง
ลูบจอนผมอย่างไม่อินซังชอบลักนิต "ขงจื้อยังกล่าวไว้เลย... 'บุรุษสตรี

ครองเรือน คือเรื่องสำคัญในชีวิตคน "

"นี่เป็นคำกล่าวของเม็งจื่อต่างหาก"

"โธ่ ก็ใกล้เคียงกันล่ะน่า ไฉนท่านเหมือนฝ่าบาทไม่มีผิด แค่คำเดียว ก็จะต้องแคะออกมา เป็นคนต้องผ่น! พรน! ช่งจื่อว่าไว้มิใช่หรือ คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ที่สุดของวิญญูชนคือเป็นมิตรต่อผู้อื่น ท่านไม่เคยฟังมาหรือ"

"นี่ก็เป็นคำกล่าวของเม็งจื่อเช่นกัน"

เฉิงเซาซางขมวดคิ้วบ่น "เหตุใดอะไรๆ ก็เป็นเม็งจื่อกล่าว ช่งจื่อมัวไปทำอันใดอยู่นะ"

มุมปากของหลิงบู่อีกระดกขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ "เขามัวแต่พูดว่า 'มีเพียงสตรีกับคนถ้อยที่อยู่ร่วมด้วยยาก'* นะสิ!"

เฉิงเซาซางซุ่นเคืองแล้ว "ข้าไม่ได้เถียงนี้ ท่านยังจะแต่งข้าทำอะไร รีบๆ ไปถอนหมั้นเสียสิ!"

"ไม่ถอนเด็ดขาด!" หลิงบู่อีมีคุณธรรมเปี่ยมล้น "มารน้อยตัวร้าย พูดไม่ยั้งคิดเช่นเจ้า หากข้าไม่คุมไว้ให้ดี น่ากลัวว่าจะเป็นภัยต่อสรรพชีวิต"

"ท่าน..." เฉิงเซาซางจนคำพูดอย่างหาได้ยาก ส่งเสียงดังจิบคำเดียว ก็ออกแรงตีไหล่เขาอย่างหัวเสีย

ในที่สุดหลิงบู่อีก็ระเบิดหัวเราะเสียงก้องอย่างสุดจะข่มกั้น เสียงหัวเราะอันกังวานเบิกบานนี้ถ่ายทอดตรงไปถึงหน่วยของครุฑทั้งสองฟาก สองพี่น้องสกุลเหลียงชิวสบตากันแวบหนึ่ง ในหัวใจต่างเอ่อตันด้วยความยินดีปรีดา เหลียงชิวจึคิดว่า...ยังคงเป็นแม่นางน้อยสกุลเฉิงที่มีฝีมือ

* 'มีเพียงสตรีกับคนถ้อยที่อยู่ร่วมด้วยยาก' เป็นคำกล่าวของช่งจื่อที่มุ่งเตือนสติผู้เป็นเจ้าคนนายคนว่าการอยู่ร่วมกับสตรีซำกาย (โดยหมายรวมถึงบริวารที่ถือตนว่าเป็นคนไพร่) และคนถ้อยนั้นจะต้องรักษาระยะห่างที่พอเหมาะ หากใกล้ชิดไปก็ง่ายที่อีกฝ่ายจะลามปามจนเสียกฎระเบียบ ทว่าห่างเหินไปก็ง่ายที่อีกฝ่ายจะเคืองแค้น

อารมณ์อึมครึมของนายน้อยนับแต่ออกจากจวนมาเข้านี้สลายไปเสียที่

"เจ้ามีวาจาใดจงเอ่ยกับข้า อย่าเอาแต่พูดคุยกับองครักษ์ นี่กลางวัน ฟ้าแจ้งนะ" หลังปู่จืดจ้องเหลียงชีวเพยที่ขี้อายุเบื่องหน้า หุ่นน้อย คึกคัก ช่างคุยขี้เล่น หากตนกับเหลียงชีวเพยและเจิงเซ้าซางสามคน เดินไปพร้อมกันบนถนน แก้วในสิบคนจะต้องนึกว่านางกับเหลียงชีวเพย ต่างหากที่เป็นคู่กัน

"ได้ เช่นนั้นข้าค่อยคุยกับพวกเขาในยาม 'ค่ำคืน' แทน" เจิงเซ้าซาง ได้กลับอย่างไหลลื่นยิ่ง

หลังปู่เฒ่าปากนิตๆ แล้วพลันประชิดเข้าหา ทำท่าหมายจะกัดคน เจิงเซ้าซางก็หัวเราะคึกคัก ใช้ฝ่ามือป้องขวางปากของเขาไว้ หลังปู่รู้สึกรู้ว่าท่าทางเกเรของนางนี้น่ารักยิ่งยวด จึงประทับจุมพิตบนใจกลาง ฝ่ามืออันนุ่มละมุนของนางหนึ่งหน ก่อนรูกนกฉวยแก้มชมพูระเรื่อของนาง อย่างแสนฉับไวอีกหนึ่งคำ

ดวงหน้าเจิงเซ้าซางแดงชานในพริบตา สันจมูกที่โด่งขวนมองของ ชายหนุ่มแทบจรดถูกวงหน้านางแล้ว ลมหายใจของเขาทั้งหนักหน่วง ทั้งร้อนผ่าว เมื่อครุ่นนางเพียงตีฝีปากไปอย่างนั้นเอง ยามนี้จึงรีบติดร่าง ผละห่างราวกุ้งที่ถูกลวกตัวหนึ่ง ชดชุกเข้ามุ่มแล้วพูดตะกุกตะกัก "นี่... นี่กลางวันฟ้าแจ้งอยู่นะ"

สายตาขององครักษ์ทั้งสองพากล้วนมองตรงไปเบื้องหน้าอย่าง แสนจดจ่อ ไม่มีสักคนมองเข้าไปในตัวรถซึ่งล้อมม่านโปร่งทั้งสี่ด้าน

"ท่านนี่นะ เข้านี้ตั้งแต่ออกมาก็น่าเบื่ออารมณ์เสีย เหมือนทวงหนี้ ไม่สำเร็จ ข้าจะไปกล่าวพูดคุยกับท่านได้อย่างไร" เจิงเซ้าซางรีบเบี่ยงเบน ประเด็น

อารมณ์หวามไหวบนดวงหน้าของหญิงผู้นี้ยังคงไม่จางหาย ทว่า
ที่นี้เวลานี้เขาไม่อาจกระทำอันใดได้จริงๆ ชายหนุ่มจึงจำใจเก็บชี้น
ขาวหยวก ซึ่งตาใสนางหนึ่งหน แล้วจับมือเล็กข้างหนึ่งมาบีบคลึงในฝ่ามือ
ของตน ชั่วครู่ค่อยเอ่ยคำ "รอจนเจ้าได้พบท่านแม่ข้า หากข้ากลับยังรำเริง
เช่นนี้ได้อยู่ ข้าถึงจะนับถือเจ้า"

เชิงเขาช่างไม่ยี่หระโดยสิ้นเชิง ก็แค่แม่สามีที่ร้ายกาจ ข้าเคยเห็น
ในตำบลดาวีมาไม่รู้ตั้งเท่าไร ตบตีด่าทอเออย ทะเลาะวิวาทเออย หรือแม้แต่
ถือมีดปังตอจะเอาชีวิตกันก็ยังมึ นั่นแล้วอย่างไรเล่า ข้าเองก็ไม่ใช่พวก
กินผักหญ้าเสียหน่อย คิดมาถึงตรงนี้นางพลันกระเถิบเข้าไปใกล้ เอ่ยข้อเสนอกับ
คู่หมั้นอย่างประจบประแจง "นับถือหรือไม่นับถือมีคุณค่าอันใดเล่า
หากข้ากลับข้ายังมีสีหน้าเป็นปกติ ท่านขอวันหยุดกับสองเฮาเพิ่มให้ข้า
อีกวันนะ"

"ยังจะขอวันหยุด? อยากนอนอีกหนึ่งวันสิท่า" หญิงผู้นี้แค้นเสียงอี
"อีกอย่างนะ เดิมพันนี้ไม่ถูกต้อง เจ้าชนะ ข้าต้องขอวันหยุดให้เจ้า แต่หาก
เจ้าแพ้แล้ว จะเอาสิ่งใดชดใช้ให้ข้า"

แลเห็นสินยันตาของเขาลุ่มลึกฝากแฝงแรงปรารถนา ลูกกระเดือก
บนลำคอขาวระหงเคลื่อนไหวขยับตามจังหวะพูดจา เชิงเขาช่างไม่แคล้ว
ปากคอแห้งผาก ไม่กล้ามองเขาต่อไป...เกี้ยวพานันได้ พลิกายชดใช้นั้น
ไม่ขอยอม

ตอนนี้เองสายตานางชำเลืองไปเบื้องหน้าไม่ไกลนัก แล้วรีบชี้นมือ
ร้องบอกราวพบเจอกองหนูน "ท่านดูสิว่านั่นใคร"

คนทั้งหมดมองตามไป แลเห็นคนผู้นั้นมีผมเผ้าหนวดเคราสีดอกเลา
ใบหน้าแดงปลั่งปลั่ง แต่งกายเช่นคนบดีห้องถื่น ถึงกับเป็นหู่หยาอ่องผู้เฒ่า

ข้างกายท่านอ่องผู้เฒ่ามีองค์รักษ์ผู้ติดตามเพียงไม่กี่คน กำลังตามหลังขบวนรับเจ้าสาวที่ดีดีสี่ตีเป่าอย่างครึกครื้น ทางหนึ่งท่านอ่องผู้เฒ่าสนทนาสรวลเสกับผู้เฒ่าชนบท อีกทางหนึ่งเหลือบมองเจ้าสาวซึ่งนั่งอยู่ในรถเทียมวัวนั้นไม่วางตา ออกอาการของตาเฒ่ารุ่มร่ามอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

หลังปู่จ๋าต้องละเว้นเด็กสาวไปก่อน เขาหลับตาลงถอนหายใจ แล้วสั่งให้คนบังคับรถม้าเข้าไปใกล้

"ท่านอ่อง ท่านหนีออกมาจากอารามซานไฉอีกแล้ว" หลังปู่จ๋าออกจากรถม้า ก่อนขึ้นประคองเจิงเซ่าซางลงมาช้าๆ

"หนีไม่หนีอันใดกัน ข้าไม่ใช่นักโทษสักหน่อย!" หูหยางอ่องผู้เฒ่าคล้ายวางหน้าไม่สนิทอยู่บ้าง เหลียวซ้ายแลขวาพบว่าแม้แต่สามีภรรยาที่ยังไม่เข้าพิธีคู้่นี้ เขาก็ค่อยเอ่ยอย่างวางใจ "วันนี้ซานเมืองมิงงานแต่ง ข้าจึงมาร่วมครั้นคราวด้วย จะว่าไปการแต่งงานนี้ข้ามีคุณงามความชอบเป็นพ่อสื่อสนเข็มสอดด้ายเชียวนะ"

เจิงเซ่าซางยืนมั่นคงแล้วคลี่ยิ้มคารวะ "ท่านปู่เขียนเจ้าคะ ท่านชอบความครั้นคราวเช่นนี้จะออกบวชบำเพ็ญพรตอันใดกัน โลกแห่งปฤถษนสนุกสนานเพียงใด ท่านตั้งใจได้หรือ"

"เฮ้อ เรื่องมันยาวนะ เรื่องมันยาว" ท่านอ่องผู้เฒ่าลูบเคราส่ายหัวมองพิจารณารูปร่างเด็กสาวขึ้นลงก่อนอมยิ้มชม "อืม แม่นางน้อยสกุลเจิงรูปโฉมชวนมองยิ่งขึ้นแล้ว"

หลังปู่จ๋าเห็นเช่นนั้นก็พลันเอ่ยกับเจิงเซ่าซาง "ภรรยาข้า เจ้ายังไม่รู้อะไร ท่านอ่องผู้เฒ่าชอบความครั้นคราวเสียทีใด เขาชอบงานแต่งต่างหากเล่า ตั้งแต่เมื่อก่อนเขาก็ชอบดูผู้อื่นแต่งงาน จัดแจงให้ผู้อื่น

แต่งงาน จากนั้น..."

"จากนั้นยังแต่งงานแทนผู้อื่นด้วย" เจิงเซ่ซางจอมขี้แกล้งช่วยต่อประโยคนี้จนจบ พาให้หญิงผู้นี้ก๊ากหัวเราะไม่ไหว เปล่งเสียงหัวเราะร่วนออกมา

ท่านฮ่องผู้เฒ่าถูกทำให้ตกใจจนหน้าถอดสี โบกมือเป็นพัลวัน "พูดอะไรกันนะ พูดอะไรกัน! พวกเจ้าสองคนไม่หัดอยู่ในร่องในรอย เป็นสุนัขป่าโหดจับคู่พยัคฆ์เหี้ยมแท้ๆ ล้วนไม่ใช่คนดี! เมื่อแรกเป็นข้าหน้าที่ไปส่ขอลและส่งของหมั้นถึงจวนสกุลเจิง พวกเจ้าสองคนถึงกับถือหัวเรือส่ง!" ไม่ทันขาดคำเขาก็จู่โจมก็สะบัดแขนเสื้อหมายจากไป เจิงเซ่ซางรีบเดินขึ้นหน้าไปพูดไว้ กล่าวขอภัยเสียงรัว เขาค่อยหยุดฝีเท้าอย่างโกรธกรุ่น

"ดูจากทิศทางขบวนรถของพวกเจ้า จะไปเยี่ยมฮั่วจวินหว่ากันกระมัง" ท่านฮ่องผู้เฒ่าพลันทดหู "เฮ้อ เมื่อแรกเป็นแม่นางน้อยที่เก่งกาจและชอบเอาชนะถึงเพียงใด บัดนี้กลับเป็นเยี่ยงนี้ไปเสียแล้ว หากฮั่วซงยังอยู่ ไม่รู้จะปวดใจเพียงใด นางดวงไม่ดีเอาเสียเลย บิดามารดาด่วนลวงลับ ข้าร้ายพี่ชายยังมาจากปีก่อนอีก เฮ้อ..."

หลังผู้นี้ไม่หัวเราะแล้ว เจิงเซ่ซางเองก็รู้ว่าควรพูดอันใดดี จึงได้แต่ก้มหน้าฟัง

"พวกเจ้าไปวันนี้ประจวบเหมาะยิ่ง เมื่อครูข้าเห็นขุยไยว่ผ่านไปทางถนนสายนี้เช่นกัน บรรทุกของบำรุงกับตัวนแพไปด้วยหนึ่งคันรถ เขามีน้ำใจแท้ๆ แวะไปเยี่ยมเป็นประจำ เฮ้อ เมื่อแรกฮั่วจวินหว่าแต่งให้เขาเสียก็ดี เขาชอบนางมาตั้งแต่เล็ก แต่งเข้าสกุลซุยแล้วมีหรือจะไม่เทิดทูนนางเยี่ยงบรรพชน เฮ้อ ล้วนเป็นดวงชะตา เป็นดวงชะตาทั้งสิ้น..." ท่านฮ่องผู้เฒ่าสิ้นศรัทธา ไม่อาจกล่าวต่อไปอีก

ภายหลังแยกกับหู่หยางอ่องผู้เฒ่าแล้วออกเดินทางต่อ หลังปู่ที่
ที่อยู่ในรถนั่งตัวตรงเสียบเข็ม คราวนี้เจิงเซ่าซางไม่กล้าหยอกเย้าเขาแล้ว
นางลูบมือเขาอย่างระมัดระวัง กลับถูกเขาพลิกฝ่ามือมาบีบกุมมือนาง
ไว้แน่น

เห็นหลังมือที่ขาวหมดจดของเขาปรากฏเส้นเลือดสีเขียวโปน
เล็กน้อย เจิงเซ่าซางจับมือนิดๆ ทว่ายังคงข่มกลั้นไว้ไม่พูดออกมา

เรือนที่ฮั่วจวินหวาพักอาศัยตั้งอยู่ในป่าผืนหนึ่งซึ่งมีดอกชิง* ไปรยปราย
ที่นี้ถึงภูเขาชิตสายน้ำ เบื้องหน้ามีลำธาร เบื้องหลังมีห้วยเขา ถัดลงมา
เป็นหมู่บ้านซึ่งอยู่ในพื้นที่ศักดิ์นาของหลังปู่ ยามนี้หน้าประตูเรือนมี
รถม้าขนาดมหึมาจอดอยู่คันหนึ่ง บ่าวชายหญิงเจ็ดแปดคนกำลังขนย้าย
สิ่งของบนรถ แล้วทยอยยกเข้าสู่เรือนชั้นใน

ครั้นเห็นหลังปู่ที่ซ่อนประคองเจิงเซ่าซางลงจากรถม้า พวกเขาต่าง
พากันค้อมเอวคำนับ กล่าวอย่างนบนอบ "คุณชายมาแล้ว"

หลังปู่ผงกศีรษะรับ จุงพาเจิงเซ่าซางเดินมุ่งสู่เรือนชั้นในไปเพียง
ไม่กี่สิบก้าว หญิงสูงวัยหน้าบากผู้หนึ่งก็เดินมาต้อนรับ ค้อมกายคารวะ

"อาเอ๋อ ซุยโหวเล่า" หลังปู่ถาม

"เรียนคุณชาย ซุยโหวอยู่ที่โถงชั้นใน กำลังสนทนากับนายหญิง
เจ้าคะ" อาเอ๋อเวยไบหน้าซึ่งเคลื่อนไหวด้วยรอยแผลน่ากลัวขึ้นมอง เจิงเซ่าซาง
ก็ข่มใจไว้มิให้หวาดผวา

อาเอ๋อมองไปทางเจิงเซ่าซาง ก่อนเอ่ยด้วยถ้อยคำอ่อนโยน "นี่คือ
เซ่าซางจวินกระมังเจ้าคะ ชวนมองจริงเสีย" เห็นยามคารวะตอบ กิริยา
ของเจิงเซ่าซางเหมาะเจาะเข้าที่ รอยยิ้มของหญิงสูงวัยก็ยิ่งเข้มข้น "วันนี้

* ชิง คือแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซม
เกสรสีเหลือง

นายหญิงอารมณ์ดียิ่ง ตอนเช้ายังร้องบอกว่าจะไปเก็บผลซึ่งในป่า"

หลังปู้ก็คลี่ม้วนน้อยๆ ก้มหน้าบอกเด็กสาว "อาเอาเป็นพุ่มของ
ท่านแม่ นางไม่มีแซ่ ้วยเด็กถูกท่านยายข้าเก็บมาเป็นบ่าว ประเดี๋ยวเข้าไป
แล้ว ข้าพูดอันใด เจ้าก็พูดตามนั้น อย่าได้เอ๋ยเกินเป็นอันขาด"

เจิงเซ้าซางรีบพยักหน้ารับ

สามคนถอดรองเท้า กำลังจะก้าวเข้าสู่โถงชั้นใน พอดีตอนนี้
เสียงอันแสนพิกลของสตรีผู้หนึ่งดังออกมาจากด้านในเสียก่อน

"...ข้าเคยบอกท่านตั้งก่ไหนแล้วว่าไม่ต้องมาอีก ข้าจะไม่แต่งกับท่าน!
ขึ้นท่านยังมา ข้าจะให้พี่ชายใช้ไม้พลองฟาดท่านออกไป!"

ฟังจากเสียงน่าจะเป็นสตรีวัยกลางคน ทว่าคำพูดกลับเหมือนยัง
เป็นแม่นางน้อย

จากนั้นเป็นเสียงบุรุษวัยกลางคนเอ่ยปนประชด "อย่าๆ อย่าเรียก
พี่ชายเจ้ามาเลย! แค่นี้ ข้าไม่ได้มาตามตื้อเจ้า แค่มาย่ำเย้ยเยียนเท่านั้น
หนนี้ข้าได้ผ้าตัวนแพรสีสดสวยมาสองพับ ให้เจ้าตัดชุดได้พอดี!"

หลังปู้ก็ชะงักฝีเท้าเล็กน้อย ฝ่ามือที่เกาะกุมมือเจิงเซ้าซางอยู่กระชับ
เข้าหากันแน่นขึ้น ก่อนย่างฝีเท้าก้าวใหญ่จูงพานางเข้าไปอย่างแน่วแน่
เจิงเซ้าซางเดินเซตามเข้าไป แล้วถูกจูงไปหมอบคำนับพร้อมกัน

"คุณหนู ผู้เยาว์คารวะท่านขอรับ" หลังปู้ก็จรดหน้าผากกับพื้นอย่าง
นอบน้อม

เจิงเซ้าซางทำเลียนอย่างเขา ก่อนพูดตามว่า "คุณหนู ผู้เยาว์
คารวะท่านเจ้าค่ะ" เอ? คุณหนู? เหตุใดไม่เรียกว่า 'ท่านแม่' เล่า

เด็กสาวแอบมองผ่านวงแขนที่ยกขึ้น แลเห็นกลางโถงมีสตรี
วัยกลางคนรูปโฉมละม้ายหลังปู้ก็นั่งอยู่ผู้หนึ่ง หากไม่นับรอยหงุดหงิด

ที่ฉาบเต็มใบหน้า ความงามของดวงหน้านี้ถึงกับไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า
สองเสาและเยวียเพยเลย

ผู้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับนางคือชุยไยวบุรุษวัยกลางคนร่างผอมเล็ก
รูปโฉมไม่ค่อยผ่าเผย ปากแหลมแก้มตอบ แขนขาเรียวยาว สมกับชื่อเล่น
'อาหยวน' ที่มีความหมายว่า 'เจ้าลิง'

ฮั่วจวินหวานั่งวางท่าอยู่ตรงกลาง มองมาอย่างเหยียดหยามขณะ
เอ่ยเสียงหวานใส "อาหยวน ท่านดู เมื่อครู่เอาเอ็งเอ๋ยถึงพวกเขา นี่เป็น
หลานชายในบ้านญาติผู้พี่ของท่านพ่อข้า บ้านพวกเขาทางนั้นประสบภัย
อยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว จึงมาขอพึ่งพิงพี่ชายข้า"

ดูเหมือนชุยไยวมิใช่เจอเหตุการณ์นี้เป็นหนแรก จึงทำเพียงผินยิ้ม
ผงกศีรษะ

หลังปู่พี่พินจมารดาอย่างละเอียดกลางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "วันนี้สีหน้า
คุณหนูดูดียิ่ง หลายวันก่อนมีลมหนาวพัดมาระลอกหนึ่ง ท่านยังคงต้อง
กินเนื้อแพะน้ำขันท่อนะขอรับ"

คิวใบหลิวของฮั่วจวินหวาชี้ตั้ง ตบโต๊ะกล่าว "เจ้าอยู่เรื่องตนเอง
ให้ดีกว่าเถอะ พวกมากินอยู่เปล่าๆ ถึงคราวให้เจ้าชี้มีवादทำให้ข้าตั้งแต่
เมื่อไร หึๆ วันนี้ยังพารรยาเจ้ามาช่วยกันขอเงินอีก ข้าจะบอกให้ ทุกเรื่อง
จงหยุดแต่พองาม อย่าได้ละโมภไม่สิ้นสุด พี่ชายข้าอารมณ์เย็น แต่ข้า
ไม่ปล่อยปละพวกขอกินขอดื่มอย่างพวกเจ้าหรอกนะ"

นี่เป็นชาวพิสดารของใต้หล้าโดยแท้ นับแต่เจิงเช่าซาจู้จักกับ
หลังปู่ อย่าว่าแต่สร้างควมลำบากเลย แม้กระทั่งชักสีหน้าให้เขาดูก็
ไม่มีสักกี่คนที่กล้าทำ วันนี้เขากลับถูกประณามอย่างรุนแรงโดยไร้สาเหตุ
หนึ่งยกเยี่ยงนี้

เพียงแต่...ดูเหมือนเขาจะคุ้นชินแล้ว สีหน้าจึงไม่แปรเปลี่ยนแม้สักนิด "เออละๆ นี่ก็เป็นเพราะหลานชายห่วงใยเจ้านะ" ซุ่ยไย่รีบมาใกล้เกลี่ย อ้าวจวินหว่าหัน 'ปากกระบอกลูกดอก' ไปยิงด่ากราดเสียงดัง "ใครให้ท่านมาจู้จ้าน หลานชายของข้า ท่านมาเรียกว่าหลานทำอันใด พุดเอาเปรียบข้าหรือ"

อาเอ๋อมานั่งข้างกายนายหญิงของตนแล้วพุดเกลี่ยกล่อม "มิใช่ๆ จะเป็นไปได้อย่างไรเจ้าคะ คุณชายสกุลซุ่ยเรียกขานเป็นพี่เป็นน้องกับนายท่าน หลานของพวกท่านสองพี่น้อง เขาย่อมเรียกว่าหลานเช่นเดียวกัน"

อ้าวจวินหว่าค่อยเก็บอารมณ์ร้ายไปอย่างไม่เต็มใจ เพียงแค่นเสียงฮึๆ สองหน ไม่ด่าทอผู้คนอีก

ซุ่ยไย่ฉวยจังหวะนี้รับให้ป่าวประคองผ้าตัวนแพรสีละลานตา สองพับเข้ามาในโถง จากนั้นเป็นผู้คลี่กางให้เทพธิดาของเขาชมดู

อ้าวจวินหว่าใช้สายตาจับผิดกวาดมองสองสามที ค่อยทำเป็นพุดอย่างระอา "ยังนับว่าไม่ขัดตา เอาเถิด อาเอ๋อรับมาแล้วกัน ข้าเห็นแก่น้ำอาหยวนท่านหรอกนะ อย่าได้นึกว่าข้าขาดสิ่งนี้เสีย พี่ยายข้าไม่มีสิ่งใดบ้างอาหยวน ท่านว่าคราวนี้ข้าตัดชุดแบบใดดีเล่า" นางรับผ้าตัวนแพรจากมืออาเอ๋อ ทาบบนร่างตนเองแล้วผลิยิ้มราวเด็กสาววัยสิบกว่าปี

ซุ่ยไย่ยิ้มปริ้มอย่างยินดีเป็นล้นพ้น "เจ้าน่ามองมาแต่เล็กแล้ว สวมอันใดล้วนเป็นอันดับหนึ่ง!"

อ้าวจวินหว่าถูกเยินยอจนจิตใจปลอดโปร่งโล่งสบาย ยิ้มหวานด้วยความกระหยิ่มได้ใจ "แน่นอนอยู่แล้ว ยังต้องให้ท่านพุดหรือ! ทั้งตำบลไปจนถึงทั้งอำเภอ หากข้าเป็นที่สอง คุณใดครกล้ำอ้างตนเป็นที่หนึ่ง!"

ครั้นอารมณ์กระหยิ่มได้ใจล่วงผ่าน สีหน้านางก็พลันหมองเศร้า

"แต่ว่า...ในเมื่อข้าเรามองเช่นนั้น เหตุใดพี่ชายสกุลเหวินไม่ชมชอบข้าเล่า ทั้งที่เขาสนิทกับพี่ชายข้าถึงเพียงนั้น กลับเฉยเมยต่อข้า ตอนเด็กเขายังให้ข้าขี่คอขึ้นต้นไม้เลย ทว่าต่อมากลับไม่ยอมไยดีข้าอีก นี่เป็นเพราะเหตุใดกันแน่"

"ฝ่า...ฝ่า..." ใบหน้าซูยไยว่ฉิดชานไปด้วยสีแดงแล้ว ทว่ายังคงไม่กล้าเรียก 'ฝ่าบาท' ออกมาจนครบคำ เขาแอบชำเลืองหลังปู่เฒ่าแวบหนึ่ง ค่อยเอ่ยเสียงเบา "พวกเจ้าอายุห่างกันตั้งหลายปี เขาเห็นเจ้าเป็นน้องสาวนะสิ"

ไม่จำเป็นต้องมีผู้อธิบาย เจิงเซ่ซางฟังมาถึงตรงนี้ ในใจล้วนกระจ่างแจ้งแล้ว นางอดไม่ได้ต้องหันไปมองหลังปู่เฒ่าอย่างหวั่นใจ

ชายหนุ่มข้างนางหลบลูกสองตาลงมองพื้นเบื้องหน้า ร่างนิ่งไม่ไหวติง "ข้ารู้แล้ว!"

ฮั่วจวินหวาร้องโพล่งออกมาอย่างดุเดือด ดวงหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโกรธเกรี้ยว สองมือตึงทั้งฝ่าต่วนแพรวราวคลุ้มคลั่ง "ต้องเป็นเยวี่เหิงหญิงต่ำช้านั่น วันทั้งวันทาแป้งแต้มชาดยั่วยวนบุรุษ! แข่งกับข้าไปเสียทุกอย่าง ไม่เพียงชิงดีชิงเด่นกับข้ามาตลอด ยังทำให้พี่ชายสกุลเหวินชิงชังข้า ห่วงเหินข้าด้วย! ข้าจะไม่ละเว้นนางเด็ดขาด รอก่อนเถอะ คอยดูว่าข้าจะจัดการนางอย่างไร! ข้าจะให้หญิงแพศยานั่นชื่อเสียงย่อยยับ ไม่มีหน้าพบเจอผู้คน..." ครั้นก่นด่าสาปแช่งมาถึงตอนท้าย เสียงของสตรีวัยกลางคนถึงกับปนสะอื้นแบบเด็กน้อย

เยวี่เพยในปัจจุบันมิใช่บุตรตระกูลใหญ่ที่อยู่อำเภอดิดกันคนเดิมผู้นั้นแล้ว แม้จะสั่งให้ข่าวในโถงออกไปก่อน ก็ไม่อาจด่าทอลบหลู่เยี่ยงนี้ ซูยไยว่รื้อนร่นกระวนกระวาย จึงรีบเอ่ยยับยั้ง "นี่ๆ ได้หล้าใช้ว่ามีแต่ฝ่า..."

ฝ่า...บุรุษผู้เดียวนั้นสักหน่อย เจ้ายังออกเรือนกับผู้อื่นได้นะ!" ทันทีที่วาจานี้ หลุดออกจากปาก เขาก็รู้ว่าแย่แล้ว สายตามองไปทางสตรีวัยกลางคน อย่างเคร่งเครียด

ไม่ผิดจากที่คิดไว้ สีหน้าฮั่วจวินหวาตะลึงวูบ ก่อนเอ่ยเสียงนุ่มเบา "...มีอยู่ผู้หนึ่ง รูปโฉมยังนับได้ว่าเข้าตา บ้านนั้นแซ่หลิง อพยพมาจาก ต่างตำบลเพื่อลี้ภัย นำเสียดายยากไร้ไปสักหน่อย ครอบครัวมีแต่ผู้เฒ่า ผู้เยาว์ อัดคัดขัดสน..."

ใบหน้านางฉาบด้วยความเยี่ยงอาย นิ้วมือขยุ้มผ้าตัวนแพรพับนั้น ในอาการกระมิดกระเมี้ยน ก่อนจะพลันเงยหน้าขึ้นอย่างพระนางถือดี "แต่ไม่เป็นไรหรอก พี่ชายข้ามีคนและมีเงิน ให้พี่ชายข้าช่วยสนับสนุนเขา ก็ได้ ขอเพียงมีข้าอยู่ สกูลหลังย่อมจะค่อยๆ รุ่งเรืองขึ้นมา!"

รุ่งเรืองนะรุ่งเรืองอยู่/หรอก ทว่าตอนหลังไม่เหลือความเกี่ยวข้องใด กับท่านแล้วนะสิ...เจิ้งเซ้าซางแอบเหน็บแนมในใจ

"แต่พี่ชายข้ากลับไม่ชอบเขา บอกว่าต้องดูอีกหน่อย เพราะเหตุใดกัน! เพราะเหตุใดกัน!" จู่ๆ สีหน้าฮั่วจวินหวาก็พลุ่งพล่านพ่นเพื่อนนางลูกพรวดขึ้น "ข้าจะไปถกเหตุผลกับพี่ชาย เพราะเหตุใดคนที่ข้าชมชอบ เขากลับไม่ยอม ให้ข้าแต่งงานด้วย ก็ข้าจะแต่งงานจะแต่งงาน พี่ชายๆ ท่านอยู่ที่ใด" ซุยโยวกับ อาเอ๋ต่างแตกตื่น รีบไปจุดธูปฮั่วจวินหวา

ฮั่วจวินหวาออกแรงดิ้นรน ร้องตะเบ็งเสียงลั่น "พี่ชายๆ ท่าน ออกมาสิ มีคนจับข้าไว้ ไม่ยอมให้ข้าไปหาท่าน! พี่ชาย...พี่ชาย..." นางพลันชะงักกึก ใบหน้าฉายแววพรันพรึงประหนึ่งพบเจอมารปีศาจ เสียงแหบพร่านั้นราวแผดร้องออกมาจากกันขึงของหัวใจ "ไม่! พี่ชาย ตายแล้ว! เขาตายไปแล้ว!"

ต่อให้เจิงเข้าซางใจกล้าเสมอมา ก็ยังถูกเสียงกรีดร้องชวนสะพรึง
ปานภูตผีนี้สะท้านขวัญจนตัวโยน กระโดดไปซิดติดข้างกายหลังบู๊ที่ทันที

ฮั่วจวินหวาน้ำตานองหน้า ร้องตะโกนด้วยสติอันพร่าเลือน "พี่ชาย
ตายแล้ว ตายไปแล้ว... ข้าเห็นศิระะของเขาถูกเสียบอยู่บนด้ามธง ยังมี
พี่สะใภ้ พวกหลานสาวหลานชายก็ล้วนตายกันหมด ศพแต่ละศพ
ทอดร่างอยู่ตรงนั้น อาซุ่่น้อย...นางกำลังจะออกเรือนแล้วแท้ๆ สวรรค์
ข้าแต่สวรรค์ ข้าจะไปหาพวกเขา ข้าจะไปหาพวกเขา..."

อาเอ๋ากอดรัดนางไว้นแน่น ชุ่ยไย่คุกเข่าข้างกายนาง หลังน้ำตาโดย
ไร้เสียง

เมื่อพลันเหลือบไปเห็นหลังบู๊ที่นั่งคุกเข่าอยู่อีกด้านหนึ่ง ฮั่วจวินหวา
ก็พิมพ์่าว่า "เจ้าคือ...เจ้าคือหลังอี่..."

นางคล้ายมองเห็นรูปโฉมอันหล่อเหลาในวัยหนุ่มของอดีตสามีจาก
บนดวงหน้าของหลังบู๊ พี่ยงเสี่ยวอึดใจสองตานางก็ลุ่มเต็มไปด้วยความ
อาฆาตแค้น เช่นเขียวเคียวฟันฟ่งปริมาทันใด "เจ้าทรยศข้า! เหตุใดเจ้าไม่ไป
ตายเสีย! พี่ชายข้าตายแล้ว เหตุใดเจ้าไม่ไปตายอีก! ไปตายเสีย เจ้า
จงไปตายเสีย..."

ขณะเอ่ย นิ้วมืออันแหลมคมก็ยื่นมา หมายถึงตะกุกใบหน้าของ
หลังบู๊ หลังบู๊จึงลุกพรวดเหยียดแขนขวาวออก ใช้สันมือตีใส่หลังคอของ
มารดาบังเกิดเกล้าเบาๆ ส่งผลให้ฮั่วจวินหวาทุตะทวยลงไป

หลังบู๊ช้อนอุ้มนางขึ้น อาเอ๋าชับน้ำตาเดินนำทางอยู่เบื้องหน้า
เจิงเข้าซางกับชุ่ยไย่ที่ยังที่มือเดินตามอยู่เบื้องหลัง หลังบู๊อ้าวฮั่วจวินหวา
บนเตียงของห้องชั้นในแล้ว เขาก็นั่งข้างเตียงนิ่งมองครู่หนึ่ง ค่อยกำชับ
อาเอ๋อว่าดูแลมารดาของเขาให้ดี

ซุ่ยไวย่ยังคงสะอึกสะอื้นเป็นห้วงๆ ตบแขนหลังปู้เอี๋เบาๆ พลาญเอ่ย "เจ้ากลับไปก่อนเถิด คราวก่อนก็เป็นเช่นนี้ เห็นเจ้าที่ไรนางมกนี่ถึงบิดาเจ้า พวกเจ้าแม่ลูกยังคงพบกันให้น้อยจะดีกว่า วันหน้ามีเวลาว่างไปดื่มสุราที่จวนซ่านะ พาวาที่ภรรยาเจ้าไปด้วย ข้าเก็บสิ่งของสำหรับให้พวกเจ้าใช้ในพิธีแต่งงาน ข้าจะรั้งอยู่ที่นี้อีกสักพัก รอจนนางพินมา ข้าพูดกล่อมสองสามประโยค ไม่นานนางอาจกลับมาเบิกบานอีกครั้ง" จบคำเขาเดินสองสามก้าวไปพบบกับขอบเตียงของฮั่วจวินหว่า ดวงตาเพ่งพิศคนบนเตียงไม่ละวาง

หลังปู้เอี๋มองดูสองคนที่อยู่บนเตียงกับข้างเตียงนั้นพักใหญ่ ค่อยจับจูงเชิงเข้าข้างเดินออกไปอย่างเงียบเชียบ

พวกเขากินอาหารกลางวันทีโถงหน้าของเรือน ให้คนและม้าได้พักผ่อนเล็กน้อย จากนั้นคนทั้งกลุ่มก็เร่งออกเดินทางกันอีกครั้ง าระหว่างทางขากลับ หม่อมสาวสองคนนั่งนิ่งไร้ถ้อยคำ

ในใจเชิงเข้าข้างเองก็ว่าวุ่นยิ่งนัก ผ่านไปเนิ่นนานกว่าจะเอ่ยเสียงค่อย "ถือว่าข้าแพ้ ท่านไม่ต้องลาหยุดกับฮองเฮาแทนข้าหรอก"

วันตกเกินไปแล้ว แม้จะหมดปัญหาระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ไป เพราะอีกฝ่ายยังคงรั้งอยู่ในห้วงความทรงจำของคุณหนูใหญ่สกุลฮั่ว ในวัยสาวอันไร้ทุกข์ไร้โรค ไหนเลยจะนับลูกสะใภ้คนนี้ ทว่านี่มันวันทอดนุ่เกินไปจริงๆ สองคนแม่ลูกถึงกับไม่อาจพบกันบ่อยครั้งได้!

หลังปู้เอี๋ลูบสัมผัสผิวกายที่เย็นนิดๆ ของนาง ขวยเสื้อคลุมจากที่นั่งของตนมาห่มบนร่างเล็ก ก่อนโอบนางมาแนบชิดอ้อมอก

"แล้ว...ซุ่ยไวย่ฮุ่ยหนีแล้ว" เชิงเข้าข้างพลันฉุกคิดได้เรื่องหนึ่ง แม่ฮั่วจวินหว่าสตีพื้นเพื่อนำเวทนายิ่ง ทว่าหากสามีของตนมีท่าทางหวั่น

หัวป่าเยี่ยงนี้ ภรรยาคนใดกันจะทนทนไหว อย่าให้ประเดี๋ยวมมีการบุกตบตี
มือที่สามถึงเรือนดอกซิ่ง จนขึ้นพาดหัวข่าวของเมืองหลวงแล้วกัน

หลังปู้รู้ความคิดในใจนาง จึงตอบปนยิ้มน้อยๆ "นานหลายปี
หลังจากท่านแม่ข้าออกเรือนไป ในที่สุดชวยโหวก็ถูกมารดาผู้เฒ่าบังคับ
แต่งงาน มีบุตรชายรวมสองคน ตอนที่ให้กำเนิดบุตรชายคนรองนี้เอง
ชวยโหวสูญหยินก็จากไปด้วยภาวะคลอดยาก เดิมที่มารดาผู้เฒ่ายังต้องการ
ให้ชวยโหวแต่งงานกับภรรยาคนที่สอง ทว่าไม่นานให้หลังท่านแม่ข้าหายขาด
กับท่านพ่อพอดี ชวยโหวจึงขึ้นกรานเป็นตายไม่ยอมแต่งงานใหม่ ครองตน
เป็นพอม่ายมาจนปัจจุบัน"

เจิงเซ่าซางทอดถอนใจยาว "ตัดสินคนแต่เปลือกนอกไม่ถูกต้อง
จริงๆ เสียด้วย ชวยโหวแม้ด้อยรูปโฉม ทว่าความรู้สึกสัตย์ซื่อ หัวใจจริงแท้
น้ำใจอันลึกถ้ำนี้...กระทั่งทองคำหมื่นชั่งยังยากจะแลกเปลี่ยนได้"

หลังปู้ฮานดังอึมเบาๆ หนึ่งเดียว

ความคิดของเจิงเซ่าซางกระตุกวน นึกได้ว่าผู้ที่ 'ความรู้สึกไม่สัตย์ซื่อ
หัวใจไม่จริงแท้' ก็คือบิดาบังเกิดเกล้าของหลังปู้ฮานนั่นเอง ไม่เหมาะที่นาง
จะพูดอันใดต่อไปแล้ว จึงทำเพียงเอ่ยปลอบประโลมเขา "ท่านอย่ากังวลใจ
ไปเลย ฮั่วฮูหยินไม่รู้จักซำซำสักหน่อย ไม่รู้จักคนทั้งบ้านข้าด้วย ไว้ข้าจะ
สวมรอยเป็นญาติให้แหง่ที่มาขอเงิน หมั่นมาเยี่ยมมารดาของท่านเอง...
เอ่อ มารดาของท่านคงจะไม่ทุบตีญาติให้แหง่กระมัง"

หลังปู้ฮันลูตหัวเราะ ลูบเรือนผมอันอ่อนนุ่มบนศีรษะนาง "หยุด
ทุกสิบวัน เจ้ายังบ่นว่านอนไม่พอ จะมีเวลามาเยี่ยมมารดาข้าได้อย่างไร
รอไว้หลังแต่งงานเถิด ถึงตอนนั้นฝ่าบาทคงไม่ทรงจับเจ้าไปเล่าเรียนที่
ตำหนักฉางชีวอีกหรอก ภายหน้าวันคืนของพวกเขา...จะมีอีกยาวนานนัก"

ลุ่มเสียงของเขาค่อยๆ เคลื่อนห่าง ตามสายตาที่ทอดสู่ทิศไกล เพียง
 แลเห็นหมู่บ้านเบื้องหน้าปรากฏวันไฟหุงต้มลอยอ้อยอิ่ง หมอกขาว
 ปกคลุมเหนือภูเขาสีเขียวแกมดำ ประจุอยู่ในห้วงฝัน

เจิงเข้าซางเคยชินที่จะนอนกลางวันนานแล้ว ประกอบกับยามนี้นาง
 ทั้งเหนื่อยทั้งง่วง จึงจับหลับซบอ้อมอกของหลังปู่ชี้ ข้างหูนางคือเสียงหัวใจ
 เต้นอันหนักแน่นมีพลัง ให้ความรู้สึกอ่อนโยนปลอดภัย ดุจเดียวกับเสียง
 ตีแผ่วๆ บนผ้าห่อตัวทารกยามที่คุณย่ากล่อมให้นางหลับไหล

ไม่นานนักนางก็มอยหลับไป

87

หลังปู้เห็นคุณั้นไม่กระปรีกระเปรา จึงส่งนางถึงจวนแล้วปลีกตัว
กลับจวนตนเอง ก่อนจากเห็นเด็กสาวคอดกเงื่องหงอย จึงกำชับเสียง
นุ่มนวลให้นางพักผ่อนอีกวัน เขาจะเข้าวังไปลาหยุดแทนนางเอง ใครจะรู้
เขาเพิ่งคล้อยหลังจากไป เจิงเซาซางก็พลันวิ่งจิ่วไปโถงเก้าอาชาด้วย
ท่วงท่าดูจกระต่ายเผ่น ที่แท่นางเพียงแต่ไม่มีอารมณ์คึกคักต่อคู่แม่ลูก
ผู้สูญเสีย ทว่าอารมณ์อยากซบซิบกับบิดามารดาของตนนั้นฟุ้งกระจัด
เป็นประวัติการณ์

"หลัง...เอ่อไม่สิ ฮั่วฮูหยิน...คือว่า...พ้นเพื่อนแล้ว?" ตลอดสองวันนี้
ท่านพ่อเจิงอยู่บ้านบำรุงผิวไหม้แดด ครั้นฟังคำบอกเล่านี้จบ เนื้อตาขาว
ของเขาถึงกับดูขาวยิ่งกว่าเดิม "เรื่องนี้คงจะมีคนรู้อยู่แค่ไม่กี่คนกระมัง"

เซียวฮูหยินผงกศีรษะกล่าว "อืม อย่างน้อยแม่ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน
อย่างว่านะ ไม่ใช่เรื่องเซ็ดหน้าชูตาอันใดเสียหน่อย คนที่ยังทะนงเช่น

จื่อเซ็งกลับมามีมารดาพันเพื่อนผู้หนึ่ง พุดออกไปแล้วดูน่าฟังหรือ เพียงแต่...
ตอนนี้แม่กลับเข้าใจบางอย่างเสียที"

"ท่านแม่เข้าใจอันใดหรือเจ้าคะ" เจิงเซาซางถาม หัวหน้าเซียวมักมี
ความคิดเห็นที่ไม่สามัญ นางแสนจะเลื่อมใสเสมอมา

"สกุลฮั่วทั้งตระกูลพลีชีพเพื่อแคว้น เมื่อแรกเรื่องฮั่วฮูหยินจะหย่าร้าง
ฝ่าบาทกลับทรงมิได้ช่วยจนถึงที่สุด"

สองพ่อลูกหัวหน้าเผ่าแอพริกาพร้อมใจกันแสดงทำน้อมรอฟัง
เซียวฮูหยินจึงขยายความต่อ "ตั้งแต่แรกที่สืบเรื่องในอดีตของฮั่วกับหลัง
สองสกุล แม้ก็รู้สึกแล้วว่าแปลกๆ ต่อให้ซาياهو่หยางอ่องผู้เผ่าหน้าใหญ่
สักเพียงใด ถึงอย่างไรเจ้าเหนือหัวกับขุนนางก็แตกต่างไม่ว่านางราวีเก่ง
สักเพียงใด ภายใต้อำนาจของฝ่าบาทนางยังจะต่อต้านได้แน่หรือ กระนั้น
ฝ่าบาททรงยังคงปล่อยให้ฮั่วฮูหยินกับหลังโหวหย่าขาดกัน

ตอนนี้แม่ถึงได้เข้าใจ ฝ่าบาททรงเป็นคนตรง ไม่นั่นว่าจะโปรด
พฤติกรรมของหลังโหวกับฉุนอวีซื่อ แต่ก็รู้สึกว่าแต่งที่ผืนปดีย่อม
ไม่หวาน* ต่อให้หลังโหวจำยอมด้วยพระราชอำนาจ เลิกรากับฉุนอวีซื่อ
แล้วต้อนรับฮั่วฮูหยินกลับมา นั่นจะมีคุณค่าความหมายใดอีกอย่างหาก
ฮั่วฮูหยินยังคงเป็นฮูหยินของหลังโหว เช่นนั้นผลประโยชน์ที่มอบให้
เพื่อปลอบประโลมดวงวิญญาณสกุลฮั่วทั้งตระกูล คงมีแค่ปล่อยให้
คนแซ่หลังได้แบ่งไปบางส่วน ด้วยเหตุนี้ฝ่าบาทจึงมีพระดำริว่า...ปล่อยให้
ฮั่วฮูหยินหย่าขาดไปเสีย นางค่อยแต่งงานใหม่กับสามีที่สัสดีชื่อรักมันและมี
คุณค่าความชอบโดดเด่น...อย่างเช่นชุยโหว ภายหน้ามีเพียงฮั่วฮูหยินมี
ที่พึ่ง จื่อเซ็งก็จะได้มีพ่อเลี้ยงที่หวังใยเขาด้วยใจจริง ใครจะรู้ว่า..."

* แต่งที่ผืนปดีย่อมไม่หวาน หมายถึงดันทุรังทำทั้งที่เสื่อไข่ม่มสูงยอม มักไม่ได้ผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจ เจกเช่น
ผืนปดิดแต่งที่ยังไม่สุก ย่อมเด็ดจากหัวได้ยาก

"ใครจะรู้ว่าฮั่วฮุยหนีหายร้างไม่ทันไรก็พ้นเพื่อนเสียแล้ว?" เจิงเซ้าซาง พึมพำ ไร้ๆ หนนี้ฮองเต้ทรงคำนวณพลาดไปแท้ๆ

เซียวฮุยหนีถอนใจกล่าว "ถูกต้อง ใครจะรู้ว่าฮั่วฮุยหนีท่มเหตความรู้สึก ให้หลังไหวลึกล้ำจนถึงกับพ้นเพื่อนไป แฮ้อ นี่มีอาจโทษฝ่าบาท หย่าร้าง มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด ก็แค่แต่งงานใหม่ มีอันใดผ่านไปไม่ได้เล่า ผู้ใด จะคาดคิดว่านางพ้นเพื่อนเสียแล้ว"

ปากท่านพ่อเจิงซุกซิก ยากพูดเหลือเกินเกี่ยวกับความเห็นที่ว่า 'หย่าร้างมิใช่เรื่องใหญ่โต' แต่สุดท้ายยังคงขมกลืนไว้ ทำเพียงอุทานเสียงร่ำ ว่าน่าสงสาร สะทอนใจกับสภาพปัจจุบันอันชวนหดหู่ของน้องสาวขุนนาง ผู้รักดี

"เหนียวเหนียว เจ้าจงจำไว้ บัดนี้ผู้ที่ควรรู้เรื่องนี้ล้วนล่วงรู้แล้ว ส่วนผู้ที่ยังไม่รู้ ฝ่าบาททรงไม่ปรารถนาให้พวกเขารับรู้แต่อย่างใด ฉะนั้น เจ้าอยู่ข้างนอกอย่าได้พูดส่งเดช จะได้ไม่ทำให้ฮองเต้ ฮองเฮา กับจื่อเซ็ง ขุ่นเคือง" เซียวฮุยนึกกำชับทิ้งท้ายจากใจ

เจิงเซ้าซางขานรับอย่างจริงจัง ความตระหนักเท่านั้นนางยังคงรู้จักอยู่ มิได้ไม่รู้จักความถึงเพียงนั้น

ก่อนอื่นเห็นชัดว่าหนุ่หยางต้องผู้เฒ่ารู้เรื่องนี้ แต่ยายแก่ของเขา นักบ่อนทำลายนั้นอาจไม่รู้ถึงได้ทะเล่ทะเล่ลารู้กถอยอย่างไม่รู้จักขอบเขต เยี่ยงนั้น ฮองเต้กับฮองเฮาย่อมรู้เรื่อง เช่นนั้นตามแนวปฏิบัติของฮองเต้ ชาวดาวคันซังแล้ว เหยี่ยวเพยก็จะต้องล่วงรู้เช่นกัน บิดาของหลิงบู๊ก็ น่าจะรู้ด้วย หาไม่จะกลัวเกรงฮองเต้มากถึงเพียงนั้นหรือ ส่วนคนที่เหลือ เจิงเซ้าซางคงต้องมองฟ้าทำนายเอาแล้ว

วันรุ่งขึ้นได้นอนจนกระทั่งรู้สึกตัวตื่นเอง เดิมทีเจิงเซ่าซางอยากนั่งเหม่ออย่างเคยจคร้านอีกหนึ่งวัน จัดระเบียบความคิด ทำการทบทวนข้อบกพร่องของผู้อื่นและตนเองสักหน่อย ไม่คิดว่าเรื่องที่ได้หยุดเพิ่มอีกวันจะถูกพี่รองเจิงซ่งรู้เข้า เขาแจ้งวันสี่ชื้ออย่างว่องไวระดับฟ้าร้องยังไม่ทันบ่อกหู จากนั้นวันสี่ชื้อก็มาคว่ำตัวนางอย่างว่องไวระดับฟ้าร้องยังไม่ทันบ่อกหูเช่นกัน

นางเล่นสนุกที่จวนสกุลวันตลอดช่วงสาย ทั้งมวยปล้ำทั้งขี่ม้า แน่นนอนว่าหนีไม่พ้นเล่นพนันไปสองตา เจิงเซ่าซางพ่ายอนาค กระทั่งหวิดจะเสียเสื้อผ้าไปด้วยซ้ำ สุดท้ายอาหารกลางวันกรอกสุราที่สาวร่วมสาบานจนเมามาย เจิงเซ่าซางค่อยโงนเงนกลับจวนได้ ขณะนั่งอยู่บนรถม้ารับลมฤดูสารทให้สรวงเมามอยู่นั้น ถึงกับบังเอิญเห็นโหลวเหยาบนท้องถนน

เจิงเซ่าซางสติแจ่มใสทันใด สองตาเบิกกลมปานกระพรวน ยึดคอชะเง้อมองไปยังมุมถนนด้านนั้น เห็นโหลวเหยาก้มหน้าก้มตาซื้ออยู่บนหลังม้าอย่างอ้ำว้าง หนุ่มน้อยสดใสมุทะลุคนเดิมนั้น บัดนี้กลับมีสภาพทุบผอมกลัดกลุ้ม ชั่วพริบตาเดียวเขาก็กับผู้ติดตามก็กลับหายไปจากสายตา เจิงเซ่าซางนั่งกลับเข้าไปในตำบลดอย่างทิ่มทื่อ เนินนานไร้ถ้อยคำ

ดังคำว่าคำขายไม่ลู่ลง มิตรภาพยังคงอยู่ แต่งานไม่สำเร็จ น้ำใจยังคงอยู่ ต่อให้น้ำใจไม่คงอยู่แล้ว ของขวัญที่เมื่อแรกโหลวเหยากำหนดมาก็ยังสวมนิรันดร์ในผู้เฒ่าเจิงอยู่เลย ด้วยเหตุนี้เจิงเซ่าซางจึงเป็นห่วงความเป็นไปในปัจจุบันของอดีตคู่หมั้นขึ้นมากอย่างชอบด้วยเหตุผลยิ่ง

ภายหลังกลับถึงเรือนของตนและชำระล้างกลิ่นสุราทั่วร่างแล้ว เจิงเซ่าซางพบกับกรอบหน้าต่าง เพียรขบคิด...ควรสืบข่าวความเป็นไป

ล่าสุดของไหลเวหาอย่างไรวดีหนอ

ให้นางเดินคุ่มๆ ไปถามที่สกุลไหลวย่อมเป็นไปไม่ได้ คนสกุลไหลเวได้ตกใจตายกันพอดี ข้าหลังปู้ก็ยังจะกินนางทั้งเป็นด้วย ทว่าจะไปถามมารดาตรงๆ ก็ขัดกับหลักความเป็นจริง หัวหน้าเขียวกลัวที่สุดว่าบุตรสาวกับไหลเวหาจะตัดบัวเหลือใย แทะบอยากปิดตายข่าวคราวของสกุลไหลเวให้ได้ทุกช่องทาง ส่วนพี่ชายสามคนของตน มีถึงสองคนครึ่งจัดเป็นพวกไล่ตีกาบขาว หากอยู่ในโลกใบเก่า พอกระดิ่งจับคาบเรียนดั่งขึ้นนางให้พวกเขาไปสืบข้อมูล รับรองว่ากลับเข้าเรียนไม่ถึงสิบนาที หัวหน้าเขียวเป็นต้องพาครูประจำชั้นบุกมาถึงแน่...เช่นนั้นควรทำอย่างไรดีนะ

เมื่อถึงตอนนั้นช่วงขณะนี้ เจิงเซ่ซางค่อยค้นพบว่าคนในมือที่ตนจะใช้สอยได้มีน้อยกว่าหยดน้ำหมึกแห่งความรู้ในท้องของตนเสียอีก

ความจริงตลอดมานางเป็นเด็กสาวที่มีใจแน่วแน่ต่องานการของตนอย่างยิ่ง เป็นอัครพาลหญิงก็เป็นอย่างรอบคอบแข็งขัน เรียนหนังสือก็เรียนอย่างอดสาเห่ทุ่มเท ครั้นได้มาเกิดใหม่ในชนชั้นผู้ซูดริต หายห่วงเรื่องความเป็นอยู่เช่นนี้ เดิมทีนางก็อยากกระทำการสิ่งต่างๆ ให้เต็มที่สักตั้ง ไม่กล้าพูดว่ามั่งคั่งทัดเทียมแวนแคว้นหนึ่ง แต่อย่างน้อยๆ ในขอบเขตความคุ้มครองของท่านพ่อเจิง การสร้างตัวยืนบนลำแข้งตนเองย่อมจะไม่ใช่ปัญหา

ใครจะรู้มาถึงที่นี้ตั้งครึ่งปีกว่า แม้แต่สุสานบรรพชนสกุลเจิงอยู่ที่ใดนางก็ยังไม่รู้กระจ่าง ข้าประสบดวงดอกท้อครึ่งแล้วครึ่งเล่า จวบจนบัดนี้นอกจากกำหนดแต่งงานหนึ่งราย คู่หมั้นสองคน รวมถึงเป็นข่าวกับชายหนุ่มสามหน นางถึงกับไม่มีงานการใดสำเร็จเลย!

คิดมาถึงตรงนี้ เจิงเซ่ซางก็กลอกตาสูบ ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้น

ในใจ...เมื่อแรกคนปากดีนั้นบอกว่าติดค้างข้าหนึ่งหนไม่ใช่หรือ ตอนนี้ข้าติดตามหลังบู๊อี ขึ้นสามารถเด็ดจันทร์บนยอดฟ้า ลงสามารถมกกันสมุทรเปิดร้านหม้อไฟ* ความจริงไม่มีสิ่งใดให้เรียกใช้หยวนเฉินแล้ว คราวนี้ให้เจ้าคนนั้นตอบแทนตามคำสัญญาไปเสีย ไม่เหลือสิ่งติดค้างกันก็นับเป็นเรื่องมงคล จะได้อยู่เย็นเป็นสุข

เจิงเซาซางเรียกเหลียนฝางมาทันที ยื่นหน้าไปข้างหูอีกฝ่ายแล้วกำชับเช่นในรอบหนึ่ง บัดนี้นางมีเพียงเอื้อมคว้าได้เขยเนื้อทอง ยังได้เข้าออกรั้ววังทุกวัน สถานะในบ้านจึงทวีคุณค่า มีบารมีเพิ่มพูนนานแล้ว บ่าวไพร่ไม่มีผู้ใดไม่เคารพนบขอบ บางคราววาจาของนางยังมีน้ำหนักกว่าเจิงยางผู้คุมงานเรือนด้วยซ้ำ อีกอย่าง เดิมทีเหลียนฝางก็รับใช้คุณหนูของตนสุดจิตสุดใจอยู่แล้ว จึงขานรับโดยไม่มียึดออก หันหน้าจากไปไม่มีรอช้า

หลังจัดการเรื่องนี้เสร็จ เจิงเซาซางบิดขี้เกียจเต็มที่หนึ่งที่ดูจุดนัดวงกลมเตรียมตัวจะนอนกลางวันให้เต็มอิมหนึ่งงีบ ไม่คาดตอนนี้เซียวฮูหยินกลับส่งคนมาเรียกนางไปยังโถงเก้าอาชา ความว่าหลังไหวฮูหยินมาเยือน แขนของเจิงเซาซางที่เพิ่งเหยียดออกไปได้ครึ่งทางชะงักค้างกลางอากาศ

อันที่จริงก่อนหน้านี้ฉุนอวี่ชื่อฮูหยินของหลิงโหวเคยมาจวนสกุลเจิงหลายหนแล้ว เพียงแต่เจิงเซาซางกับท่านพ่อเจิงไม่อยู่ ล้วนเป็นเซียวฮูหยินออกหน้าต้อนรับ ฝีมือของหัวหน้าเซียวเจิงเซาซางย่อมรู้ดี ถนัดที่สุดเรื่องขุดหลุมพรางด้วยถ้อยคำอันเปี่ยมเหตุผลมีพลัง แม้ไม่อาจพูดให้ดอกไม้

* งมกันสมุทร (ไห่เตีเลา) เป็นชื่อร้านหม้อไฟที่โด่งดังของจีน มีที่มาจากศัพท์เฉพาะในวงไพ่นกกระจอก เรียกอีกชื่อว่า งมจันทน์กันสมุทร (ไห่เตีเลาเยวี่) หมายถึงการจั่วไพ่ตัวสุดท้ายมาแล้วชนะพอดี ตอนที่เจ้าของร้านหม้อไฟไห่เตีเลาคือชื่อร้าน ประจวบกับภรรยาของเขารู้ได้ไฟแบบนี้ซึ่งเกิดขึ้นได้ยากและถือว่าโชคดีมาก

พลาสติกกลายเป็นเยี่ยงสุยไปเหอ* แต่หลอกล่อว่าเป็นพลาสติกพีวีซี
เกรดสูงนั้นไม่มีปัญหา เคียงนี้กรรยาของคุณชายรองไหลยังมองหัวหน้าเขียว
เป็นครุผู้แนะแนวทางชีวิตไปแล้ว

หลังจากแต่งตัวให้เข้าที่ เจิงเซ่าซางก็รุดไปถึงโถงเก้าอาชา แลเห็น
ฝั่งตรงข้ามของเขียวฮูหยินมีหญิงงามวัยกลางคนในอาภรณ์งามสง่า
นั่งตัวตรงอยู่ผู้หนึ่ง ด้านหลังของอีกฝ่ายยังมีสาวใช้หน้าฉลัม้วยลิบทำ
สิบหกปีสองนางนั่งคุกเข่าอยู่

ภายใต้การเอ่ยนำของเขียวฮูหยิน เจิงเซ่าซางแสดงคารวะต่อ
คุณอวี่ชื่อด้วยพิธีการอันครบถ้วน ยามเงยศีรษะขึ้นอีกครา นางเผชิญหน้า
กับคุณอวี่ชื่อตรงๆ พอดี พิจารณาดูรูปโฉมแล้ว รู้สึกว่าคุณอวี่ชื่อไม่ถึงชั้น
พิลาสล้ำ แต่ก็มีคุณสมบัติข้อดีอยู่ไม่อยู่ในตัว โดยเฉพาะยามที่
หน้าผากงามได้รูปนั้นก้มต่ำเอ่ยเสียงนุ่มเบา ดูเหมือนยังอ่อนหวาน
บอบบางกว่าเจิงเซ่าซางเสียอีก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงหัวหน้าเขียวผู้องอาจ

เจิงเซ่าซางอดไม่ได้ต้องแอบหัวเราะ ในชีวิตของเขียวฮูหยิน
ซึ่งน้ำหน้าสตรีที่มีรูปโฉมหวานใสแต่เปลือกเยี่ยงนี้เป็นที่สุด...มิจิต รวมถึง
บุตรสาวของนางเองด้วย ช่วงที่ผ่านมาเขียวฮูหยินฝันข่มตัวตนเพื่อรับมือ
คุณอวี่ชื่อ คาดว่าแองรองรับภายในท้องคงจะใกล้ทะลักล้นออกมาอยู่แล้ว

"ก่อนหน้านี้เคยมาหลายครา ได้ยินมารดาเจ้าบอกว่าเจ้าอยู่ในวัง
ทั้งวัน วันนี้ค่อยได้พบตัวจริงเสียที" คุณอวี่ชื่อมีลุ่มเสียงอันทุ้มเบาไพเราะ
พูดจาเฉยๆ ก็ยังคงล้ายเสียงนกน้อยขับขาน "เจ้ามีรูปโฉมดีจริงเขียว
ข้าเห็นแล้วยิ่งนึกชอบ ไม่แปลกที่จื่อเซ็งใจร้อนจะแต่งเจ้าเช่นนี้"

"ไม่นับว่าใจร้อนกระมัง ได้เท่าหลังอายุยี่สิบเอ็ดแล้วนะเจ้าคะ"

* เยี่ยงสุยไปเหอ คือดอกกลีบลั่นทม Casa Blanca เป็นราชินีแห่งดอกกลีบลั่นทม กลีบดอกมีสีขาวบริสุทธิ์ ผิดกับ
กลีบลั่นทมอื่นที่มักพบแต่มีสีต่าง

เจิงเซ้าซางหลูปตาลง ลูปแขนเสื้ออย่างไม้รีบไม้ร้อน "ได้ยีนว่าปี่นี้บุตรชาย
คนโตของฮูหยินเพิ่งอายุสิบห้า ยังเริ่มहारหรือเรื่องแต่งงานแล้วเลย"

รอยยิ้มน้อยๆ ของฉุนอวี่ซื่อพลันแข็งค้าง คาดไม่ถึงว่าถ้อยคำทั่วไป
ประโยคเดียวนี้จะกั๊กเรียกคำตอบซึ่งไม่ต่างจากคมเข็มทิ่มแทง

เจิงเซ้าซางเอียงหน้ามองไปทางมารดาบังเกิดเกล้า เซียวฮูหยินเอง
ก็มองมาโดยไม่แสดงสีหน้า ชั่วสั้นๆ ที่สายตาสบประสาน สองคนก็รับรู้
ความคิดในใจของกันและกันแล้ว แม่ลูกคู่นี้แม้มีความผูกพันธรรมดา ทว่า
ต่างประเมินคุณค่าสติปัญญาของกันและกันสูงยิ่ง

ก่อนหน้านี้จะรู้ว่าฮั่วจวินหวาพ้นเพื่อน เซียวฮูหยินยังรับหน้าฉุนอวี่ซื่อ
อย่างไม้ร้อนไม่เย็นพอเป็นพิธี ยิ้มสนทนาประปรายเพื่อประคองบรรยากาศ
ได้ ทว่าตอนนี้...รูปการณ์ไม่เหมือนเดิมแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HzTrRl>